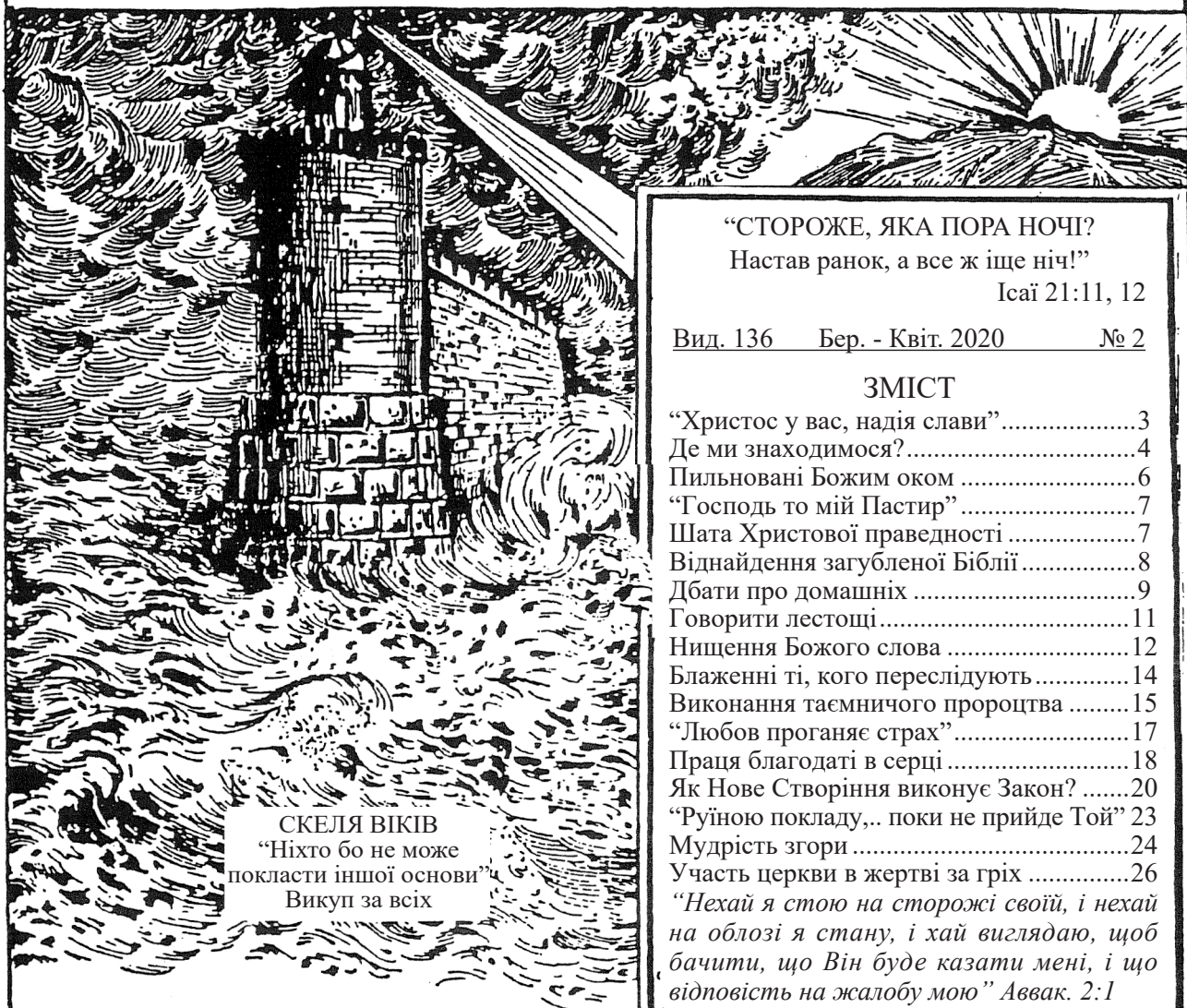

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
 "Ніхто бо не може
 покласти іншої основи"
 Викуп за всіх

"СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
 Настав ранок, а все ж ще ніч!"

Iсаї 21:11, 12

Вид. 136 Бер. - Квіт. 2020 № 2

ЗМІСТ

"Христос у вас, надія слави".....	3
Де ми знаходимося?.....	4
Пильновані Божим оком.....	6
"Господь то мій Пастир".....	7
Шата Христової праведності.....	7
Віднайдення загубленої Біблії.....	8
Дбати про домашніх.....	9
Говорити лестощі.....	11
Нищення Божого слова.....	12
Блаженні ті, кого переслідують.....	14
Виконання таємничого пророцтва.....	15
"Любов проганяє страх".....	17
Праця благодаті в серці.....	18
Як Нове Створіння виконує Закон?.....	20
"Руїною покладу,.. поки не прийде Той".....	23
Мудрість згори.....	24
Участь церкви в жертві за гріх.....	26
<i>"Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою" Авак. 2:1</i>	

"Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення" (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані “веріанські дослідження” є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням “Викладів Святого Письма”, видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викупу – відкуплення дорогоцінною кров’ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з “золота, срібла, дорогоцінного каміння” Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім “що то є зарядження тасмниці, яка від віків захована в Бозі”, щоб “тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога”, яка “за інших поколінь не була оголошена людським синам” (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

що ЦЕРКВА є “храмом” живого БОГА – особливим “Його творивом”; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним “Наріжним Камнем” цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть “на всі племена”, і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛФУВАННЯ посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих “живих каменів”, “вибраних і дорогоцінних”, буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що ОСНОВА НАДІЇ для ЦЕРКВИ і для СВІТУ полягає в факті, що Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, є “викупом за всіх”, і “часу свого” буде “світлом правдивим... що просвічує кожну людину, яка приходить на світ” (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що НАДІЄЮ ЦЕРКВИ є можливість бути схожою на свого Господа, “бачити Його, як Він є”, стати “учасниками Божої Істоти” і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що ТЕПЕРІШНІМ ЗАВДАННЯМ ЦЕРКВИ є вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священиками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що НАДІЯ для СВІТУ полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані для всіх Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058

“ХРИСТОС У ВАС, НАДІЯ СЛАВИ”

“Таємниця, захована від віків і поколінь, а тепер виявлена Його святим,.. а вона Христос у вас, надія слави!” (Колосян 1: 26, 27).

Цей вираз у дещо іншій формі зустрічається багато разів у Новому Завіті. Про посвячених Божих дітей сказано, що вони є “в Христі Ісусі”, Якого Бог поставив Головою Церкви, а вона — Його Тіло. Ми ж “у Христа охристілися”. Апостол пояснює, що це — таємниця, захована від віків, а тепер об’явлена нам: що Бог у Христі мирить світ зі Собою (2 Кор. 5: 19; Кол. 1: 26).

Христос складається з багатьох членів (1 Кор. 12: 12). Грецьке слово Христос відповідає єврейському слову Месія. В обидвох мовах значення цього слова — Помазанець. У давнину священників, а також царів Ізраїлю, помазували олією. Ця церемонія, мабуть, зображувала помазання позаобразних царів та священників. Тому Месія є помазаним Царем та Священиком, Якого Бог передбачив ще перед заснуванням світу, щоб понизити декого і підняти всіх тих, хто буде слухняний Його постановам.

Євангельський вік є часом приготування Месії. Зрозуміло, що Голова Месії був першим. За Ним йшли апостоли та різні члени Тіла впродовж всього віку. Цей вік закінчиться тоді, коли буде знайдене і випробуване повне число “вибраних”. Тоді Тіло буде завершене. Тоді Месія буде укомплектований, Христос буде укомплектований.

Ця частина Божого Плану захована від тілесної людини, яка не бачить у ній нічого особливого. Бачити можуть тільки ті, які достатньо шанують Бога і тісно дотримуються Його постанов. Вона була захована від юдеїв, які не бачили, що Ісус був Головою цього

Месіанського Тіла; що Він мав бути духовною істотою, а не людською; що Бог вибирає з них і з усіх народів тих, хто становитиме це Тіло.

“ВИ Ж ОТРИМАЛИ ПОМАЗАННЯ ВІД СВЯТОГО; І ВСІ ВИ МАЄТЕ ЗНАННЯ”

Беручи до уваги різні висловлювання Святого Письма на цю тему, бачимо, яким чином Христос представлений у нас. Наскільки в нас є Святий Дух, настільки ми — вірні члени Його Тіла і маємо помазання в собі. Апостол каже: “А помазання, що ви від Нього прийняли, у вас перебуває” (Хом.); “Ви ж отримали помазання від Святого; і всі ви маєте знання” (WTV) (1 Ів. 2: 27, 20). Для нас це виглядає інакше, ніж для світу. Ми знаємо, що в нас є розум Христа, протилежність самолюбству, і ми можемо щораз більше бачити це в інших — навіть більше, ніж у собі. Як кожне добре насіння приносить добрий плід, так і ми, якщо залишимося у Виноградні, принесемо її плоди — покору, терпеливість, братню доброзичливість, довготерпіння, любов.

Христос у вас є надією слави в тому значенні, що цьому Христу, цьому Помазанцю Бог обіцяв славу, честь та безсмертя, божественну природу. Тільки той, хто має це помазання, Дух Христа, може, власне кажучи, мати цю надію, бо те, що ми маємо зараз, є тільки завдатком нашої спадщини і передсмаком того, що прийде. Цей поклик є покликом до безчестя тепер: “Будуть облудно на вас [які мають це помазання] наговорювати всяке слово лихе ради Мене”; “Світ нас не знає тому, що Його не пізнав” (1 Ів. 3: 1). Те, що ми маємо тепер, є гірким передсмаком, та в парі з ним є радість, якої світ не може дати.

ДЕ МИ ЗНАХОДИМОСЯ?

Погоджуючись з тим, що нам, мабуть, неможливо визначити, де є інші в стосунку до Божественного Плану, чи не варто нам самим визначити, де знаходимося ми? Як це зробити?

Передусім треба визначити, де ми знаходимося по відношенню до Божої благодаті. Якщо нам відомо, які кроки потрібно зробити і на якому розі повернути, ми повинні знати, скільки таких кроків ми зробили і де ми є. Можливо нам допоможе наступний перелік кроків праведної людини, покликаної Богом до співпадкоємства з Його Сином:

(1) Прагнення до праведності, правди, чистоти означає притягнення Господом по лінії менш деградованих сторін нашої грішної природи. Нашим першим відгуком на це притягнення мають стати пошуки праведності та покори. До таких Господь звертається: “Наблизьтесь до Бога, то й Бог наблизиться до вас”. Після того як ми зробили перший крок — полишили свідомий гріх, — можливі інші численні кроки. Кожний крок наблизить нас до Господа й праведності, показавши ще виразніше, що в нашій плоті не мешкає нічого досконалого, що ми не можемо жити навіть згідно з нашим розумінням та поясненням Божественного Закону і потребуємо благодаті та допомоги згори. Увесь цей шлях є шляхом виправдання в тому значенні, що він веде до гармонії з Богом та Його праведними вимогами.

Душа, яка знайшлася в стані, в якому вона кличе до люблячого Бога, виразно бачить у цьому потребу в Спасителі і в тому, щоб Ісус став її Відкупителем. Вона чує послання: “До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене”, і відповідає: “Господи, я радо приходжу до Отця через Тебе”.

(2) Відповідь Ісуса про умови учнівства вказує на наступний крок на шляху до Бога, який, якщо його зробити, приносить благословення. Ось слова нашого Господа: “Коли хоче хто йти вслід за Мною [бути Моїм учнем], хай зречеться самого себе, і хай візьме свого хреста, та й іде вслід за Мною”. Учитель не каже квапитися з рішенням. Чи слід квапитися, залежить від того, хто благає, чия любов до праведності та бажання мати спільність із Богом буде вимірюватися

квапливістю у прийнятті умов учнівства. До нього і до всіх Учителів каже: “Сядь й видашки вирахуй”. Не клади руку на плуг, якщо не збираєшся орати. Тим, кому потрібні роки, щоб вирахувати видатки, мабуть, рідко вдається здобути нагороду. Розсудливий шлях — зважити пропозицію відмовитись від себе, своїх земних надій, цілей, перспектив і радощів і віддати себе цілковито в руки Отця як живу жертву, сподіваючись страждань, випробувань, іспитів у теперішньому житті та, за умови вірності, слави, честі та безсмертя на небесному рівні. Зрілій особі з відданим серцем не потрібно багато часу, щоб збагнути, якою бажаною є Господня служба і невеликою ціна — те нечисленне, що в нас є. Той, у кого є запал і вірність, одразу скаже: “Ось, Господи, я віддаю себе; це все, що я можу зробити”.

Тоді настає черга Відкупителя. Дотримуючись Плану Отця, Він стає Заступником усіх, хто прийшов до Отця через Нього. Він захищає їхню справу в небесному суді як їхній представник, схвально ставлячись до них та до їхнього посвячення, при цьому компенсуючи їхні недоліки через приписання заслуги Його власної жертви, щоб вони стали праведністю Бога через Нього. Таким чином Заступник виступає від нашого імені й закриває наші вади. Тоді Отець визнає нашу жертву. Так триватиме до часу, аж останній член буде прийнятий, аж двері високого поклику будуть зачинені, аж остання з мудрих дів увійде за завісу.

Про визнання нас Отцем свідчить наше прийняття як синів, зачаття Святим Духом і початок печатання — відбиток на нас, Нових Створіннях, Божественної подобі, вдачі, тобто духа. Ми повинні добре знати, чи ми зробили ці два кроки. Якщо ні, то даремно сподіватися чогось більшого.

ДОКАЗИ ПРИЙНЯТТЯ НАС ОТЦЕМ

Про зачаття Святим Духом у першій Церкві свідчили деякі чудесні дари, але вони мали конкретну ціль, пов'язану із заснуванням Церкви. Як звернув увагу Павло, ці дари мали проминути (1 Кор. 13: 8). Вони були дані через “накладання апостольських рук” (Дії 8: 18). Тож після смерті

апостолів вони не були передані іншим. Коли ті, які отримали згадані дари, померли, дари припинилися — проминули. Замість цих дарів прийшли плоди Духа як докази, як підтвердження прийняття Господом та зарахування до складу членів, гілок Виноградни. Плодові бруньки спочатку малі. Вони потребують догляду Виноградаря й отримують його. Він обрізає нас — відрізає земні речі, до яких ми схильні тягнутися. Він позбавляє нас більшої частини земної підтримки, залишаючи те, що має зв'язок безпосередньо з Коренем, Виноградиною. Коли ми відтяти від земних амбіцій на основі нашого посвячення до смерті, Дух Господа щораз більше проникає в нас, і з'являються плоди Духа, так само як сік виноградини рухається до гілок винограду та їхніх китиць. Таке обрізання є доказом нашого членства у Виноградині й нашої участі у стражданнях Христа, адже Небесний Виноградар поводить так з усіма справжніми гілками Справжньої Виноградни. Ми повинні почати бачити плоди та благодаті. Наша енергія повинна проявлятися всіляким чином до Господа, до Його братів та до всіх людей, з якими ми спілкуємося.

Серед інших проявів Божественної милості можна назвати спільність із Господом у молитві та через Його Слово — любов до Божественного Плану, радість від усього, що праведне, справедливе, істинне, шляхетне, а також бажання просувати все це в міру можливостей. Іншим доказом вірності є наша готовність переносити страждання та переслідування заради Господа та Правди, а також сприйняття їх як Божественного провидіння.

Наступним доказом нашої згоди з Господом є наше оцінювання Його Слова, глибше проникнення в його дорогоцінні вчення, а також більше задоволення від служіння цим Словом іншим — не для марної слави, не для того, щоб вони вважали нас кимось, а для Господньої слави і для добра тих, хто прагне знати Його волю.

ПРОЯВИ СХИЛЬНОСТІ РУХАТИСЯ НАЗАД

Проте дехто може не зможти досягти цих глибин, висот, довжин та широт благословення, привілею. Вони можуть задовольнятися тільки частиною Господньої Правди та благодаті, тільки

частковою спільністю з братами і, відповідно, більшим спілкуванням зі світом. Такі не в змозі виконувати свою Угоду та зобов'язання повного запалу жертвування. Вони можуть бути добрими, шанованими та люб'язними, а також лояльними до Господа настільки, щоб не робити нічого всупереч Його волі. Але їм на вистачає повної лояльності, великого бажання знати і робити. Вони є в небезпеці вважатися негідними бути в класі Нареченої й опинитися в більшій громаді лояльних, але менш вірних. І навіть для здобуття цих почестей і становища вони потребуватимуть перейти крізь випробування, страждання, труднощі та знищення своєї плоті. Але вони не здобудуть високої нагороди, бо не здатні бігти із запалом. Деякі можуть навіть досягнути славні привілеї посвячення, служби, знання і т. п., а потім стати холодними, байдужими, переобтяженими турботами цього життя і, відповідно, приносити менше плоду й вважатися недостойними членства в класі Нареченої. Тим не менше, Господь продовжуватиме мати справу з ними, якщо вони справді Його, щоб давати їм карання і, якщо можливо, приготувати до класу “Великої Громади”, навіть якщо для цього буде потрібне не одне велике горе.

Проявами в наші дні стану непридатності до “Малої Черідки” та небезпеки не потрапити до неї буде світський дух, дух байдужності, любов світу, недостатній запал до Бога, до праведності, до братів, неспроможність скористатися з нагод і допомагати іншим звіщати чесноти “Того, Хто покликав нас із темряви до дивного світла Свого” — неспроможність йти далі і розвивати плоди та благодаті Духа. Наслідок цього — втрата любові та запалу до Бога та Його справи, до братів, і щораз більш невизначений погляд на Божественний План, вже зрозумілий та очевидний. Крайнім станом є “зовнішня темрява” — засліплення, яке охопило весь світ, до небесних речей Божественного Плану — стан відсутності світла Господнього Слова та Духа.

Що стосується тих, хто грішить “гріхом на смерть”, то навряд чи варто це обговорювати, тому що особи, які потрапляють у такий безнадійний стан, віримо, рідко усвідомлюють його або здатні збагнути свою ситуацію. Доки є страх перед Другою Смертю й бажання мати

вічне життя та бути в згоді з Богом, є надія. Два класи описані як “двічі померлі, викорінені”. Один клас — це ті, які, отримавши, як Нові Створіння, Божі святі речі, повертаються у світ, до його цілей, задоволень, бажань, амбіцій, гріхів. Цілковито відкидаючи угоду жертви, вони є в безнадійному стані стосовно майбутнього життя. Та, можливо, навіть краще, кажемо ми, що вони не усвідомлюють свого становища, а, радше, задоволені мертвим світом. А може вони, ще гірше, ніж світ, уїдливо та запекло протистоять членам Христа та Правді, яку свого часу оцінювали, однак залишили. Виною іншого класу, який іде на Другу Смерть, є доктринальні відхилення — відмова від Відкупителя, втрата оцінювання заслуги Його жертви та нагод, які ця жертва принесла нам на шляху жертвування.

Нас також запитують про Господні слова, що повстануть фальшиві пророки й фальшиві месії, які будуть чинити великі знаки та чуда настільки, щоб, коли можливо, звести навіть вибраних. Нас запитують, чи під цими вибраними мається на увазі тільки “Мала Черідка”, чи також “Велика Громада”? Ми відповідаємо, що “вибрані”, мабуть, означає вірні. Усі духовно зачаті захищені до вибраних, адже, доки вони вірні, вони — вибрані. Здається, що ці

слова нашого Господа не стосувалися чогось особливого в наші дні, а, швидше, чогось, що мало місце протягом століть, так само як війни та бунти ставали більш масовими протягом століть. У ВИКЛАДАХ СВЯТОГО ПИСЬМА, том IV, цілий розділ присвячено розгляду цього великого пророцтва, і ми радимо нашим читачам дослідити його ще раз. Фальшиві учителі й фальшиві месії, які звели багатьох, представлені сьогодні, віримо, деякими дуже великими та успішними віросповіданнями, які зводять себе та мільйони [R4873] інших, удаючи справжню Церкву, справжнього Месію, справжню Виноградину, насажену Небесним Отцем. Натомість, гілки справжньої Виноградини можуть бути серед різних віросповідань, тоді як самі земні інституції вважаються тим, що Святе Письмо називає “виноградом на землі”, плоди якого невдовзі будуть зібрані до виноградного чавила Божого гніву (Об. 14: 19). Божі святі весь цей вік так чи інакше стикалися з цими великими системами, системами антихриста, які зводили інших і самі були зведені. Але “вибраним”, святим, членам справжнього Тіла Христа не буде дозволено сплутати ці системи із справжньою Церквою. Господь веде їх, і вони не піймаються в пастку.

R4871 (1911 p.)

ПІЛЬНОВАНІ БОЖИМ ОКОМ

*“Око Моє над тобою”
(Псалом 32: 8, Гиж.).*

Око — один з найважливіших органів тіла, який надає виразу почуттям. Злість або задоволення, як правило, можна визначити по очах. Одна з думок, яку ми можемо почерпнути з цього вірша, полягає в тому, що особа може так прагнути виконувати Божественну волю, що постійно пильнуватиме, як догодити, так само як дитина, яка має почуття обов'язку, буде уважною, щоб виконувати волю батьків, буде дивитися в очі, а не чекати на лозину. Так само всі дорогі Божі діти з Церкви повинні дивитися на Ісуса, через Якого виражена воля Отця щодо них. Вони дивляться на Ісуса як на Автора їхньої віри, як на Того, Хто буде її Завершителем. Вони дивляться на Нього як на

великого Радника та Провідника в житті. Ми часом співаємо:

*“Хай темні хмари звідусіль
Не закривають образ Твій”.*

Інша думка полягає в тому, що як око є символом мудрості, так Бог керує всіма справами в мудрості. Він стежить, щоб Його діти отримали потрібну пораду, потрібну допомогу. А так як Він — Всемудрий, то ніщо не може уникнути Його уваги. Ще інша думка є в тому, що наскільки ми починаємо розуміти Божественний задум, Божественну волю, Божественне виконання цієї волі, настільки ми бачимо, що в теперішньому часі Бог не намагається спасти світ, а спасає “покликаних”, “вибраних”, які слухняно складають жертву. Усі Первородні повинні дотримуватися того ж шляху, що й Бог,

співпрацювати з Ним. Вони не повинні мати власної волі, а виконувати волю Отця.

Один з найбільш важливих уроків для духовного ізраїльтянина — навчитися звертатися до Господа за керівництвом у всіх життєвих справах і ніколи не намагатися щось робити чи то в дочасних чи в духовних справах, не спробувавши дізнатись про волю Господа. Ми крокуємо до позаобразного Ханаану і знаємо,

що нас чекають ще інші випробування, які треба пройти, перш ніж ми успадкуємо обітницю. Уроком для нас є швидкий та повний послух Господньому керівництву без нарікання — з радістю, а цього можна сподіватися тільки від тих, хто засвоїв уроки, дані попередньо, і передусім урок віри — довір'я до Господньої сили, доброти та вірності.

R4858 (1911 p.)

“ГОСПОДЬ ТО МІЙ ПАСТИР”

Пророк Давид написав 23-й Псалом про себе, але в його словах є ще глибше значення, а саме, що Єгова є Пастирем позаобразного Давида — Христа, Головою якого є Ісус, а Тілом — Церква.

Наскільки хтось знаходиться в стані розуму, який є в згоді з Господом, настільки існує незгода між ним і нинішнім оточенням, в якому великий противник намагається знищити його в умовах, несприятливих для його духовного розвитку як Господньої “вівці”. Лисиці, вовки, леви і навіть худоба мають чим захищатися і нападати, тоді як вівця, по суті, не має нічого. Вона нічого не вирішує, а цілковито залежна від пастиря. Іншими словами, без пастиря вона беззахисна. Бог подбав [R4852] про захист людини, але з причини гріха наш рід заблукав і потрапив у різні труднощі, які інакше не випали б на долю людини.

“Вівці” повернуться до згоди з Господом. Як показано в нашому вірші, клас Церкви повертається в теперішньому часі. З часом ми всі розуміємо, наскільки потрібною є Божественна опіка. Коли ми починаємо розуміти Божественний План, ми бачимо, що всі, “які з цієї кошари”, які прийдуть до згоди з Богом, матимуть цю опіку, і остаточно буде один Пастир і одне стадо.

Наш Господь Ісус є представником Отця. Людство, як Господні вівці, пішло на манівці. Всі Адамові нащадки блукають. Великий Пастир послав Свого Сина до загублених овець. Він шукає і остаточно знайде всіх, хто належить до цієї справжньої отари. Ось чому Він у найвищому значенні слова є Єпископом, Пастирем наших душ, Добрим Пастирем, Який кладе Своє життя за овець.

R4851 (1911 p.)

ШАТА ХРИСТОВОЇ ПРАВЕДНОСТІ

“Блаженні, кому прощені беззаконня, і кому прикриті гріхи” (Римлян 4: 7).

“Весільна одежа”, згадана в Господній прирці (Мт. 22: 2-14), є Шатою Виправдання, яку ми отримуємо при посвяченні. У мить нашого зачаття, коли Господь прийняв нас, ми стали членами Тіла Христа на випробуванні, Класом Нареченої, і були вкриті Весільною Шатою. Ця “весільна одіж” дана не старому, а Новому Створінню, щоб прикрити вади його недосконалого тіла. У мить прийняття Богом нашої жертви і зачаття Святим Духом Нове Створіння починає існувати і носити цю Шату. Відтоді старе

створіння, з Божественного погляду, перестає існувати — “стародавнє минуло, ото сталося нове” (2 Кор. 5: 17). Але це Нове Створіння повинно мати нове тіло. Тепер Нове Створіння має старе тіло, а нова воля — волю Христа. Апостол каже, що ми не повинні задовольнятися тим, щоб вважати себе мертвими по плоті, а повинні вважати себе живими в Дусі. Якщо Дух Христа буде в нас, він оживить наші смертні тіла — наповнить їх життям (Рим. 8: 8-14).

Отже, ці смертні тіла, які були під впливом старих вад та старого способу життя, тепер, під дією нового розуму, знаходяться під обмежувачим, тобто стримуючим, впливом на

них, і Нове Створіння, треба сподіватися, буде вживати новий розум, тобто волю, щоб перемагати бажання плоті. Знаходячись у цьому плотському тілі, Нове Створіння повинно показати таку вірність у розвитку характеру, щоб вважатися гідним бути піднятим у Першому Воскресінні як Божественна істота. Маючи недосконале тіло, воно потребує Шати Христової праведності, яка би покривала його недосконалість.

ШАТА НЕ ПОКРИВАЄ ГРІХІВ НОВОГО РОЗУМУ

Вивчаючи цю тему, добре було би пам'ятати, що Шата не покриває, як вважають деякі, гріхи нового розуму. Святе Письмо не приписує новому розуму жодного гріха, так само як грішній плоті не приписана жодна досконалість

у праведності. Коли б новий розум виявився невірним Богу, Шата вже не покривала би його. Він перестав би бути новим розумом. Щоб недосконалість плоті (успадковані від Адама) далі були покриті, Нове Створіння повинно залишатися відданим Богу, інакше воно заслуговуватиме на Другу Смерть. Отже, цим Новим Створінням з недосконалими тілами під контролем нового розуму дана Весільна Шата, щоб вони займали відповідне становище в очах Господа і один одного.

Ця праведність нашого дорогого Відкупителя, як показано, приписана нам. Тепер нам залишається чудовий гапт, візерунок якого вже нанесений на нашу Шату — вказівки, як нам випрацювати на ній плоди Духа.

R4842 (1911 р.)

ВІДНАЙДЕННЯ ЗАГУБЛЕНОЇ БІБЛІЇ

2 Хронік 34: 14-33

“Я в серці своїм заховав Твоє слово, щоб мені не грішити проти Тебе” (Псалом 119: 11).

За днів Йосії, коли проводили очищення храму, знайшли копію книги Закону. Вона, правдоподібно, містила П'ятикнижжя, тобто п'ять книг Мойсея. Довгий період ідолопоклонства перед працею реформування, яку проводив Йосія, привів до знецінення Господніх Свідочств, тож цілком можливо, що цар ніколи не бачив Божественного Закону і не чув про нього. Якщо така річ здається хоча трохи дивною для нас, пригадаймо собі, що сьогодні мільйони людей мають Біблію, тоді як у давнину написання книг вимагало великих зусиль і було дуже коштовним. Одну книгу давали цареві, іншу клали в храмі, однак ідолопоклонницькі царі не користали з Божого Слова, і царева книга була знищена вже давно.

Цар наказав читати манускрипт у його присутності. У ньому докладно перераховувалися благословення, які прийдуть на народ Ізраїлю, якщо він буде слухняний Богу, а також змальовувалися покарання, які спіткають ізраїльтян, якщо вони занедбають служіння Всемогутньому та Його законам і [R4851] стануть ідолопоклонниками. Книга Повторення Закону, 28 розділ, є виразним описом того, що, мабуть, стало покаранням

для царства Йосії за все ідолопоклонство, яке було до нього. Цар був вражений. Божественні суди, думав він, певно, заслужені. Та чому вони прийшли тільки тепер? Очевидно, думав він, можна щось зробити, щоб відшкодувати зло. Тоді він наказав піти і випитати про це. Його слова дійшли до Хулди, пророчиці. Вона дала Господню відповідь, що всі лиха, провіщені в Законі, неодмінно прийдуть як наслідок ідолопоклонства, якого тримався народ. Однак в її посланні говорилося, що це горе, це покарання буде відстрочене і не прийде за днів царя Йосії, бо цар, дізнавшись про це, щиро розкався і зажурився. Як би там не було, цар робив все, що міг, щоб виправити зло і повернути народ до згоди зі Всемогутнім. Він оголосив загальні збори в храмі й прибув особисто разом з вельможами та представниками всього народу. Далі він наказав читати книгу Закону, щоб весь народ чув, бачив свої провини і знав, чого сподіватися. Праця очищення від ідолопоклонства набула розмаху, а реформування стало ще глибшим — наскільки цар знав, як це робити.

БІБЛІЯ, ЗАГУБЛЕНА СЬОГОДНІ

Дехто може бути здивований, почувши наші слова, що люди сьогодні загубили Божу

Книгу. Що? Хіба ми загубили сотні мільйонів Біблій у християнстві? Хіба ми не друкуємо понад мільйон екземплярів щороку? Як ви можете казати, що Слово Господа сьогодні загубилося?

На жаль! Біблії ми маємо, але для більшості “особливо” освічених вона вже не є Біблією — не є натхненим Словом Всевишнього! Її більше не вивчають, у неї не вірять, їй не слухняні. Звичайно, далі модно мати Біблію, далі є звичаєм брати з неї уривки. Це роблять навіть служителі, які в приватних розмовах визнають, що вони не вірять в Біблію, що вони вірять їй не більше, ніж Шекспіру. А релігійних учителів, які відкинули Боже Слово як Божественно натхнене Послання, набагато більше, ніж загально припускають. Майже всі служителі, які за останні двадцять років вийшли зі стін більшості університетів, коледжів та семінарій християнства у Великобританії, Німеччині, Сполучених Штатах та Канаді, по суті, є невірними, безбожними.

Як це так, що Слово Господа загубилося?

Відповідаємо, що історія змальовує довгий період часу, званий Середньовіччям, в якому Слово Господа відклали убік в угоду церковним соборам та ухвалам. Потім настав період Реформації. Біблія була перекладена католиками на англійську мову і названа Біблія Дуге-Реймса (Douay-Rheims Bible). Також протестанти зробили англійський переклад, який отримав назву

Біблія Короля Якова (King James Version). Ось так Боже Слово знову почало мати перетворюючий вплив на людство.

На жаль, неправди, темрява та забобони Середньовіччя, які вже були в людському розумі, додали до Божого Слова суттєві перекручення, створюючи, з допомогою сектантських окулярів, враження, що воно має на увазі щось зовсім нераціональне та немислиме.

Розвиток освіти поновив релігійне та наукове мислення. Однак зайняті цим мисленням сприймали Біблію лише через свої окуляри, і, полишаючи забобони темного минулого, полишили Біблію, вважаючи її частиною цих забобонів і навіть їхньою основою. У результаті, викладачі шкіл, професори коледжів, доктори богослов'я та інші звинуватили Боже Слово в різних догмах, яких воно не вчить, серед інших — у догмі про чистилище та вічні муки для всіх, окрім “вибраних”.

Тепер, у властивому часі, Боже Слово віднайшлося. Зникає нашарування пилу Середньовіччя. Книга підлягає вивченню у світлі її власних учень. Вона сяє дивовижним світлом на стежку справедливих. І ми бачимо, як на наших очах виконується Божа обітниця, що стежка справедливого буде “світити все більше та більше аж до повного дня”. Її яскраве сяєво в теперішньому часі провіщає, що Новий День, Нова Ера Царства Месії близько.

R4850 (1911 p.)

ДБАТИ ПРО ДОМАШНІХ

“Коли ж хто про своїх, особливо ж про домашніх [родичів] не дбає, той вирікся віри, і він гірший від невірнього”
(1 Тимофія 5: 8).

Наш фрагмент, по суті, можна перефразувати так: Коли хто не дбає про тих, хто залежний від нього, особливо про своїх домашніх, той вирікся віри й гірший від невірючого.

Це стосується передусім чоловіка-християнина та його обов'язків перед дружиною та дітьми. Коли би чоловік перестав дбати про дружину, перестав цінувати її, а, навпаки, полишив би її чи то в серці, тобто в почуттях,

чи буквально, це означало б, що він серйозно віддалився від Господа, від керівництва Духа і від “мудрості, що зверху вона, [і] насамперед чиста, а потім спокійна, лагідна, покірлива, повна милосердя та добрих плодів”.

За таких умов ми не можемо сказати, що він має схвалення від Господа як “*переможець*”, хіба що йому вдасться змінитися. Отже, обов'язок кожного батька — не тільки дати дитині на початку її життя недосконале, крихітне вмираюче тіло, народжене на світ, але й, привівши дитину на світ, допомогти їй, у межах розсудливого, встати на ноги. Це містить, окрім забезпечення їжею та одягом в

дитячому та юному віці, ще й інтелектуальні та моральні настанови, про які ми вже не раз згадували. Усе це означає відкладання про запас в інтересах дітей (без урахування особистого споживання).

Знаючи, наскільки непевне життя, батькові було би добре прислухатись до біблійної поради відкласти щось для потреб сім'ї на випадок своєї смерті, перш ніж діти досягнуть повноліття. Ми не думаємо, що апостол мав на увазі, що батьки повинні громадити для дітей маєтки, за які вони пізніше будуть сваритися і які будуть їм на шкоду. Дитина, яка народилася в сприятливих умовах, яка отримала достатню освіту та виховання перед своїм повноліттям, добре забезпечена і має багату спадщину. І батько, який подбав про своїх дітей, має всі підстави відчувати, що він керувався здоровим глуздом, Святим Духом, вдачею, яка схвалена Господом, навіть якщо він не залишив своїй сім'ї жодного майна або чогось більшого, ніж дах над головою чи домівка. Така людина виконала умови свого розпорядництва, і її діти в кінці обов'язково оцінять її вірність.

До тих, хто пов'язаний з нами кровними узами, ми повинні проявляти більший інтерес, ніж до світу. Якщо Дух Господа підказує нам бути доброзичливими та милостивими до людей в цілому, то це означає, що треба особливо пам'ятати про наші почуття до родичів і, наскільки дозволяють можливості, допомагати їм. Тим не менше, було би нерозумним на нашу думку і не відповідало би вказівкам Святого Письма, ані прикладам, які воно наводить про поведінку нашого Господа та апостолів, підтримувати дуже тісні стосунки з земними родичами або приймати їх і поводитися з ними краще (чи хоча би так само), як з рідними у вірі.

[R4854] Тут ми робимо виняток стосовно тих, хто перебуває з нами у близьких родинних стосунках і залежить від нас, як про це свідчать слова апостола: "Коли ж хто про своїх... не дбає, той вирікся віри". Окрім згаданого вище, ми повинні виконувати теж його слова: "Тому, поки маємо час, усім робимо добро, а найбільш одновірним" (Гал. 6: 10). Наступними після одновірних повинні бути більш далекі родичі.

Звичайно, з погляду Нового Створіння, нових стосунків, саме члени Тіла Христа є нашими домашніми, і їхні щоденні потреби почасти є нашою відповідальністю. Однак ми живемо в часі трохи іншому, ніж наш Господь. Тепер є громадські благодійні організації, і цей фрагмент навряд чи можна стосувати так само, як тоді, коли апостол говорив ці слова. Хтось може дбати належним чином, коли платить свою частку з податків для загального блага і може, якщо потрібно, використати частину цих коштів чи то для власного вжитку пізніше, чи для вжитку когось зі своїх друзів — членів своєї сім'ї.

БУДУВАТИ ОДИН ОДНОГО У СВЯТІЙ ВІРІ

Христос є Головою Своїх одновірних і не хоче, щоб Його народ зайвий раз був тягарем один для одного, а щоб відчував відповідальність один перед одним і радо подавав руку допомоги, щоб зміцнити, підбадьорювати та благословляти, "будуючи себе [один одного] найсвятішою вашою вірою". Таким, очевидно, був намір нашого Господа — зблизити Своїх послідовників як нову сім'ю, як нових домашніх, "одновірних". Звідси неодноразові заохочення та підбадьорення до взаємної товариськості, взаємодопомоги, регулярного спілкування на основі обітниць, що там, де двоє або троє зустрічаються в Господнє ім'я, Він особливим чином буде присутній між ними, щоб дарувати благословення. Також Його народ не повинен забувати збиратися разом.

Повертаючись до нашого вірша, ми звертаємо увагу на слова апостола, що той, хто нехтує своїми обов'язками перед сім'єю, відрікся віри. Віра, яку, за нашими словами, ми маємо, це не тільки віра в певні речі, які ми здобуємо. Вона стосується також правильної поведінки, нашого характеру і всіх життєвих справ. Ми кажемо, що любимо Бога більше, ніж інші. Ми кажемо, що любимо ближнього більше, ніж себе. Ми кажемо, що беремо це для себе за критерій. Якщо відповідальність людини перед своїм ближнім полягає в тому, щоб любити його так, як самого себе, то це удвічі важливіше в стосунку до нашої сім'ї. Якщо хтось уникає виконання свого обов'язку,

то він хибно представляє учення Христа, які визнає. Жити всупереч ученням, які ми визнаємо, означало б відректися віри. І той, хто жив би з порушенням цих визнаних критеріїв, жив би нижче рівня світу, а не вище.

Що стосується відречення віри, то думка, мабуть, у тому, що брак любові, співчуття до інтересів тих, ким нехтують, є такою ж мірою зреченням віри. Досконалий приклад

безкорисливості ми маємо в нашому Учителі, Який під час найбільшого горя та муки думав зі співчуттям про інших! Бачимо, як Він подбав про матір, яку передав під догляд улюбленого Івана, і тим самим показав, що Йому до вподоби шляхетні риси Івана, який прагнув бути поруч зі своїм Учителем в Його важку хвилину!

R4854 (1911 p.)

ГОВОРИТИ ЛЕСТОЦІ

Єремії 26

“Господь моє світло й спасіння моє, кого буду боятись?” (Псалом 27: 1).

Наше останнє дослідження стосувалося часів царя Йосії та його реформи. Приблизно в той час пророк Єремія почав промовляти в імені Господа. На зміну Йосії прийшов його син, який став ще одним поганим сином доброго батька. До речі, хочемо зауважити, що у віці від дванадцяти до вісімнадцяти років більшість юнаків приймає для себе свідоме рішення щодо майбутнього, яке має значний вплив на їхнє подальше життя. Як пам’ятаємо, більшість відомих людей, за їхніми словами, прийняла для себе життєво важливе рішення саме в цьому періоді часу. Так само, кажуть, більшість злочинців обрала свій поганий шлях у такому ранньому віці.

Як зауважено, заворушення в Росії, які перекинулися на Державну Думу, були справою переважно молоді, учнів вищих шкіл, хлопців та дівчат. Ми ще раз нагадуємо батькам та вихователям про важливість цього періоду в житті людини і про мудрість правильної опіки та рад, щоб розквіт сил молоді спрямувати у правильному напрямку, щоб вони могли стати благословенням для себе і для всіх, з ким доведеться мати справу.

ПРОРОЦТВО ПРО ЄРУСАЛИМ

Під грішним пануванням царя Єгоякіма Єремія, ведений Господом, провістив близьке знищення міста та храму. Вплив такого пророчтва мав змусити людей до перегляду свого життя, до молитви та посту, а також до

повного повернення до Божої милості. Але, як подає Єремія, це був час великого морального занепаду. Він змальовує жахливий стан народу — поширеність обману, лихослів’я, злочинності, розпусти, кривосвідчення та відвертої аморальності.

Священики штовхали народ до лютих нападів на пророка. Його заарештували, звинуватили в наклепах на своє місто і в провіщенні його близького знищення. Як безглуздо! Хіба могли самі лише слова пророка привести до якихось подій? А якщо він був Господнім пророком, то як могли нападки на нього відвернути Божественний присуд? Але дух гріха не є духом здорового розуму, не є Духом Господа.

Варто зауважити, що в даному випадку завдати смерті правдивому пророку закликали священики та фальшиві пророки. На жаль, так траплялося не раз. Майже всі переслідування Ісуса та Його апостолів і послідовників протягом Віку походили від так званих слуг Бога. Наскільки кожен з нас повинен вивчити своє серце, щоб, часом, так само не припуститися помилки і “не стати противником Бога” (Хом.), і, тим самим, не спровадити не себе суворий осуд! Без сумніву, ці релігійні вчителі спотворили свої розумові здібності настільки, що вважали власну поведінку справедливою. Можливо, вони навіть думали, що це — прояв їхньої любові до народу, або переконували себе, що в переслідуваннях вони керуються не ненавистю, заздрістю або злобою, а любов’ю до Бога. У всякому випадку, їхня поведінка показує, як легко себе

обманювати, а [R4857] їхня помилка нагадує, що треба бути обережним й уважно вивчати власну поведінку.

Як Єремія розповів їм, що наближається час утиску, так деякі з Божого народу сьогодні звіщають, що до найбільшого часу утиску, коли-небудь знаного в історії світу, є всього лиш кілька років, що він означатиме найжахливішу анархію, єдиним порятунком від якої буде встановлення Царства Месії у силі та великій славі. Деякі сьогодні бездумно вважають, що утиск можна відкласти або його можна уникнути цілковито, якщо змусити замовкнути тих, хто звертає увагу на Слово Господа (Дан. 12: 1). Не пробуймо змагатися з Богом. Він могутній і переможе, а всі Його задуми, як Він запевняє, обов'язково здійсняться.

Єремія справив враження на суддів — князів свого народу. Він заново підтвердив кожне слово, яке говорив, і заявив про готовність померти, якщо потрібно. Але він наполіг на реформуванні. Князі, більш справедливі, ніж священники та фальшиві пророки, визнали Єремію невинним, хоча його слова засуджували їх. Так само було в різні часи історії правди. Коли б не стриманість цивільної влади, багатьом реформаторам завдали б смерті. Пригадаймо, наприклад, як ландграф Гессена захищав Мартіна Лютера.

РЕФОРМАТОР ЕНТОНІ КОМСТОК

Так само сьогодні. Багато років м-р Ентоні Комсток доблесно відстоював, майже без сторонньої допомоги, громадську чистоту. Розуміючи, наскільки зло поширюється через гідкі зображення та літературні твори, ця людина віддала більшу частину свого життя вилученню їх. Мабуть, ніхто не дізнається в цьому житті, скільки добра він зробив, скількох хлопців та дівчат захистив! Як би там не було, ця шляхетна людина вела шляхетний бій проти нечистоти. Звичайно, така людина, чи будь-яка інша людина, яка стає на боці правди та праведності, неодмінно матиме ворогів та злісних наклепників, які бажатимуть їй смерті. Кажуть, що м-р Комсток домігся знищення не однієї сотні кілограмів безсоромної, згубної для моралі літератури і багатьох тон гальванокліше для її друку.

Не всі можуть бути реформаторами та пророками праведності, такими як Єремія, Лютер чи Комсток. Проте кожна Божа дитина, вірна своєму посвяченню, є слугою праведності й, відповідно, повинна бути ворогом гріха в кожній його формі. Вона повинна бути готовою до того, щоб стати об'єктом зневаги, висміювання та наклепів, і може застосувати до себе наш вірш та з радістю сказати: "Господь моє Світло й Спасіння моє, кого буду боятись!"

R4856 (1911 p.)

НИЩЕННЯ БОЖОГО СЛОВА

Єремії 36

"Слово ж нашого Бога повіки стоятиме"
(Ісаї 40: 8).

Пророка Єремію замкнули до в'язниці. Утиск, який прийшов на царство, частково збудив народ до каяття. Цар теж почав каятися, але це каяття було більше зі страху, аніж із серця. Він вороже ставився до Єремії через Божественне Послання, дане через нього, і, мабуть, сподівався обмежити пророка, щоб той, злякавшись, більше не говорив про майбутній утиск. Та Господь звелів пророку написати всі пророцтва на зwoї, розмістивши їх стовпцями, як писали в давнину. Єремія диктував, а Барух прислуговував йому як писар.

За Господнім розпорядженням книгу Єремії мали читати перед всім народом у храмі з нагоди загальних зборів, скликаних для поклоніння та покаяння. А так як пророк сам не міг піти, то послав Баруха, який взяв зwoї і читав його до вух народу. Пророцтва про близьке лихо справили глибоке враження. Один із князів народу був присутній і чув прочитане, про що повідомив інших царевих радників. Ті послали по Баруха і сказали читати написане перед ними. Вони також були глибоко вражені й вирішили, що про це треба донести цареві. Тим часом Барух та Єремії сказали сховатися, адже гнів царя міг бути дуже великим.

Почувши про рукопис, цар забажав, щоб його читав йому книжник. Коли той читав, і дві або три колонки рукопису були прочитані, цар відтинав їх ножем і кидав у вогонь, аж весь рукопис був прочитаний і знищений. Господь наказав Єремії продиктувати пророцтва ще раз, а Барух знову прислуговував як писар. Цей варіант пророцтва був повнішим від попереднього. Серед інших він містив Божественний указ, що ніхто з нащадків Єгоякіма вже ніколи не буде сидіти на престолі Давида.

БОЖЕ СЛОВО НЕЗНИЩАЛЬНЕ

Томас Пейн, Вольтер та Інгерсол уявили собі, що їм вдалося висміяти Боже Слово настільки, що воно вже ніколи не матиме впливу на людей. Роберт Інгерсол сказав: “Через десять років Біблію не будуть читати”. Як мало ця бідна людина знала!

Лицева сторінка знаної Біблії Вікліфа зображує сатану та інших, віруючих та невіруючих, які дують на світло зі всіх сил, щоб його загасити. Наскільки вони вичерпували свої сили, настільки світло палало яскравіше.

Розповідають історію про Біблію Тиндаля, яка ілюструє речі, про які ми говоримо — про неможливість загасити Боже Слово. Тиндаль, ще працюючи в Університеті Кембріджа, Англія, присвятив багато сил перекладу Біблії. Одному зі своїх опонентів він писав: “Якщо Бог продовжить моє життя, то не мине багато років, як я дам можливість простому хлопчині, що йде за плугом, знати зі Святого Письма більше, ніж знаєш ти”.

Задум Тиндаля опублікувати Біблію англійською мовою натрапив на серйозний опір в Англії, тому він переніс друк до німецьких міст, де в 1525 році був виданий його переклад Нового Завіту. Копії відправили до Англії. Єпископ Лондона був настільки проти цього, що зібрав і спалив на подвір’ї Собору Святого Павла в Лондоні стільки копій, скільки вдалося знайти. Але надійшло ще більше копій. Він не міг їх знищити. Тоді єпископ зібрав гроші, щоб викупити все видання. Закупівля була доручена купцю на прізвище Паркінгтон, який поїхав у Німеччину і там скуповував книги.

Звертаючись до Тиндаля, він сказав: “Візьмає, я знаю, у тебе мало грошей, а Нових Завітів і книг назбиралося вдосталь. Я знайшов покупця, який готовий викласти гроші й викупити все, що в тебе є”. Тиндаль запитав: “Хто ж цей купець?” М-р Паркінгтон відповів: “Єпископ Лондона”. “Що? — вигукнув Тиндаль, — та ж він їх спалить!” “Звісно” — промовив [R4857] Паркінгтон. Але Тиндаль зрадив, що зможе вибратися з боргів, і сказав: “Світ буде протестувати проти спалення Божого Слова”. Гроші від продажу дозволили Тиндалю надрукувати нове видання, в якому були виправлені помилки, і воно було набагато кращим від того, яке спалили.

ОПІР КРАЩОМУ ПОЯСНЕННЮ

Хоча минули дні, коли Біблію намагалися знищити, проте не минули дні, коли Правді чинять опір. Сатана був би радий, щоб Божий народ, замість того, щоб досліджувати цю Книгу та оцінювати її зміст, тільки вшановував її. Відповідно, багато хто виступає проти світла, яке сьогодні сяє з Божого Слова, і яке виявляє, що більшість того, що дійшло до нас зі Середньовіччя, суперечить Біблії і здоровому глузду. Багато так званих учителів Церкви відверто виступають проти дослідження Біблії, хоча їхня опозиція викликана переважно тим, що вони “бояться народу” — “бояться юдеїв”.

Святе Письмо від початку і до кінця дає зрозуміти, що Боже Слово повинно сяяти щораз яскравіше до самого кінця Євангельського віку. Св. Петро називає його “словом пророчим певнішим, і ми добре робимо, що на нього вважаємо, як на світильника, що світить у темному місці, аж поки зачне розвиднятися” (2 Петр. 1: 19).

Єпископ Англії виступав проти перекладу Тиндаля, бо практики того часу не були в згоді зі Святим Письмом. Схоже сьогодні є доктрини, традиції, віровчення Середньовіччя, які далі вшановують, натомість краще розуміння Божого Слова могло б їх виправити та засоромити. Звідси опозиція до кращого розуміння Божого Слова. Тим не менше, Боже Слово стоятиме вічно, а дух Правди справді зробить вільними всіх дітей Правди.

БЛАЖЕННІ ТІ, КОГО ПЕРЕСЛІДУЮТЬ

Єремії 37

*“Блаженні ви, як ганьбити та знати вас будуть, і будуть облудно на вас наговорювати всяке слово лихе ради Мене”
(Матвія 5: 11).*

Переслідування свідчить про те, що особа або річ, яка підлягає переслідуванню, має риси або властивості, яких бояться. Якщо переслідування є з релігійних мотивів, то це означає, що той, хто переслідує, не в змозі протистояти аргументам більш розсудливим чином. Це означає одне з двох: або той, хто переслідує, слабкий, або аргументи того, кого переслідують, міцні.

Переслідування існували від зарання історії. Каїн переслідував свого брата Авеля на смерть за те, що Авель був правий, а він, переслідуючи його, помилявся. Правду кажучи, переслідувачі завжди помилялися, навіть якщо неможливо сказати, що ті, кого переслідували, були завжди праві. Сам принцип переслідування є хибним. Тому, якщо хто бачить, що він схильний переслідувати іншого, чи то шляхом фізичних тортур чи накидаючись з образами та епітетами, він повинен негайно глянути на стан свого серця, бо там напевно щось не так. Хто є свідком переслідувань, фізичних чи словесних, повинен одразу зробити для себе висновок, що особа, яка переслідує, помиляється, і повинен виразити своє співчуття тому, кого переслідують, якщо не в змозі зробити щось більше. Тим самим він буде виховувати у своєму розумі принцип справедливості — праведність, — який знадобиться для розвитку власного характеру.

ПЕРЕСЛІДУВАННЯ ВІРНОГО ЄРЕМІЇ

Нинішній урок звертає нашу увагу на переслідування, яких зазнав один з вірних Господніх пророків. Він був патріотом у найвищому значенні слова, сподівався найвищого добра для свого народу, як велить Божественна мудрість. Його принцип був: “Бог — перший”, і він знав, що тільки такий шлях може принести Божественне благословення для його народу. Звичайно, цар та його радники зрозуміли його неправильно. Вони не любили його, бо він говорив правду, до того ж безстрашно, тоді як

вони віддавали перевагу пророкам, які говорили їм про їхню мудрість, велич та вдале правління.

У той час, про який іде мова в дослідженні, на престолі сидів Седекія, васал Навуходносора, царя халдеїв, осередок імперії якого був північніше. Сподіваючись на підтримку Єгипту, з півдня, Юда підняв бунт незважаючи на пересторогу від Господа через Єремію. Халдеї влаштували облогу, після чого єгипетське військо вирушило на допомогу.

Облога була тимчасово знята, і в Юди з’явилася надія [R4865]. Тим не менше, Єремія наполягав на тому, що він сказав раніше, — що наблизився кінець царства, і вони будуть поглинуті Вавилоном.

Покладаючись тільки на себе, цар та його князі сприйняли Єремію як зрадника народу та свого особистого ворога. О, коли б вони знали, що народ — Божий, а Єремія — вірний великому Царю.

Коли військо халдеїв зняло облогу, Єремія постановив, що він розділить долю з тими, хто мешкає за мурами міста — з частиною племені Веніямина. Коли він спробував це зробити, його заарештували й звинуватили у віроломстві — у тому, що він збирався співпрацювати з халдеями всупереч інтересам своєї землі. І хоча він заперечував звинувачення, його вкинули до в’язниці.

Єрусалим був буквально зрешечений підземними цистернами та підвалами зі склепіннями, які називали ямами. Їх робили як резервуари для води на час засухи або облоги. Дно таких ям, або цистерн, коли з них забирали воду, часто було повне мулу та багна. Наступний розділ розповідає про жахливі умови в ямі, куди спустили Єремію. Читаємо: “І спустили Єремію шнурами. А в ямі була не вода, а тільки багно, і загруз Єремія в багні”. Коли врешті його вирішили витягти, то, читаємо, що вони взяли “подертого шмаття та непотрібних лахів, і спустили їх до Єремії до ями шнурами”, потім покладали їх йому попід пахи і потягли вгору. У цій ямі пророк сидів “багато днів”.

ЛЯК ПЕРЕД СТРАЖДАННЯМИ НЕ СТРИМУВАВ ПРОРОКА

Цар повелів витягти пророка з ями не зі співчуття до нього, ані з почуття праведності, але з бажання випитати пророка про майбутнє. І скільки б цар не нехтував Єремією і не відмовлявся прислухатися до його слів, він розумів у серці, що той є слугою Єгови, і боявся, що його послання — правда.

Відвага пророка, з якою він відповідав цареві, гідна похвали. Він не змінив ані слова з того, що казав попередньо. Розважливими словами він вмовляв царя не слухатися пророків, які перечать, переконуючи, що його власні слова, які вістили лихо, правдиві, бо вони — Слово Господа.

На прохання більше не спускати його до ями з багном, йому дозволили залишатися в'язнем у дворі в'язниці й щодня давали хліб.

Думаючи про в'язниці та про методи переслідування в них, фізичні та психологічні, було би добре пам'ятати, що психологічний стан особи, яку переслідували, мав багато спільного з мірою страждань. Наприклад, Єремія, знаходячись у темниці, де панували жахливі умови, мав у розумі мир із Богом, тоді як цар, який повелів кинути його до в'язниці, і якого трохи згодом схопили халдеї, позбувся зору і був укинений до темниці. Нещасна людина! Розчарований у всьому, без людського співчуття та без спільності із Всемогутнім, він, мабуть, почував себе жахливо.

БОЖА БЛАГОДАТЬ ДАЄ СИЛУ

Пригадуються інші, яких вкинули до в'язниці за праведність — святі Петро та Іван, святі Павло та Сила. Світ ніколи не може зрозуміти сили, яка діяла в цих людях, дозволяючи їм радіти в переслідуваннях. Навіть коли спина кривавили від жорстоких побоїв, а руки та ноги були забиті в колодки, коли неможливо було зручно уместитися, вони могли співати хвалу Богу за привілей страждати з Христом, страждати за праведність і так доповнювати участь у стражданнях Христа. Такі характери ми повинні наслідувати. Треба визнати, що така радість і мир посеред смутку та переслідувань можливі тільки від Господа.

Слова Учителя в нашому вірші актуальні вчора, сьогодні і завтра — доки дозволено панування зла: “Блаженні ви, як ганьбити та гнати вас будуть, і будуть облудно на вас наговорювати всяке слово лихе ради Мене”. Але бути гідним цього благословення й отримати його означає розвивати і здобувати характер, який вороги праведності вважатимуть гідним переслідування. Святе Письмо каже, що переслідування мали бути часткою вірного Божого народу увесь цей вік аж до встановлення Царства Месії. За нового ладу страждання за праведність будуть неможливі. Завважте слова апостола: “Усі, хто хоче жити побожно у Христі Ісусі, будуть переслідувані”. Жити побожно означає не тільки стримуватися від зловмисного та неприхованого гріха, але бути героєм у боротьбі, захисником добра та противником зла — слугою праведності, воїном хреста.

R4865 (1911 p.)

ВИКОНАННЯ ТАЄМНИЧОГО ПРОРОЦТВА

Єремії 39

*“Знайте, що ваш гріх знайде вас”
(4 Мойсея 32: 23).*

Таємничі пророцтва, послані Господом через пророка Єремію, врешті отримали виконання. Військо халдеїв після півторарічної облоги пробило таранами отвір у мурі, через який проникло в місто і змусило його до капітуляції. Цар Седекія та його мале військо втекли на південь, у напрямку Йордану, та халдеї швидко перехопили їх. Сам Навуходоносор перебував у Рівлі, за кілька миль від Єрусалима, куди і

привели царя Седекію як в'язня, щоб винести йому вирок — покарати за зламання угоди з Навуходоносором, який, по суті, посадив його на престолі.

Покарання відбулося за звичаєм тих часів, як це можна бачити на табличках, які були викарбувані на честь перемоги і збереглися дотепер. Цареві викололи очі і відвели як в'язня у Вавилон. Так виконалися два дивовижні пророцтва, які до свого виконання здавалися суперечливими. Із цього ми беремо урок, як

уважно потрібно досліджувати Божественне пророцтво і вірити кожній подробиці, якщо хочемо отримати світло замість темряви.

Одне з цих пророцтв про Седекію знаходиться в Єзекіїля 12: 10-13, інше — в Єремії 32: 3-5. Єзекііль звістив, що цар Седекія буде забраний у Вавилон полоненим, що там він буде жити і помре, однак ніколи не побачить цього міста, що виглядало суперечливим. Єремія провістив падіння Єрусалима, кажучи, що Седекія розмовлятиме з Навуходоносором лицем до лица, буде бачити його. Але як це можливо, якщо він не побачить міста Вавилон?

Виконання розставило все на місце. Цар Седекія бачив Навуходоносора і розмовляв із ним у Рівлі в Палестині. Потім його позбавили зору і забрали в'язнем у Вавилон. У Вавилоні він жив і помер, але не бачив його.

ЖОРСТОКЕ СТАВЛЕННЯ В МИНУЛОМУ

“На барельєфах, які зображують захоплення Лахішу Сеннахеривом, можна бачити в'язнів. Декого з них припнули кілками до землі, щоб потім здерти з них живцем шкіру, іншим виколують очі. В одній зі скульптур у Хорсабаді показаний сам Саргон, який тримає в'язня ременем, прив'язаним до кільця, просиленого через нижню його губу. Жертва стоїть перед ним на колінах, а він виколоє їй очі. Інші чекають своєї черги, заковані в ланцюги, з гаками, встромленими у щелепу. Ще одна скульптура показує, як цар вбиває в'язнів своїм списом. На іншій з в'язня, прикованого ланцюгами до стіни, здирають шкіру. Жорстокий звичай виколувати в'язням очі був поширений у Персії, про що згадує більшість грецьких істориків. У Туреччині султан, сходячи на престол, за звичаєм вбивав або позбавляв зору свого рідного брата, щоб позбутися суперника, який би міг загрожувати його владі. У сучасній Персії шахи незмінно, а це продовжувалось аж до минулого століття, виколували очі всім своїм братам, яким не вдалося вчасно втекти від них у якусь далеку провінцію” (Канонік Трістран).

Свого часу наші прабатьки були дикунами, такими ж жорстокими й бездушними, як описані каноніком. Дякувати Богу за цивілізацію, яка в значній мірі підняла “християнство”

на вищий рівень культури — до більшої терпимості у ставленні до ворогів, до більшої міри співчуття до людини! Дякувати Богу, що в'язниці сьогодні є виховними закладами, а не темницями! Дякувати Богу, що ми поступово усвідомлюємо, що як рід ми народилися в гріху та були зачаті в беззаконні! (Пс. 51: 7). Усвідомлення цього допомагає нам стати більш співчутливими до розбещених та деградованих, та не для того, щоб похвалити їхні лихі вчинки, а щоб намагатися розумно допомагати їм здобути краще розумове бачення та кращий контроль над собою.

ДО ЧОГО ЦЕ ВІДНЕСТИ?

Отже, до чого віднести наш прогрес та цивілізацію? Ми не можемо приписати це жодній церкві, секті або партії. Треба чесно визнати, що кожна секта принесла зі собою ту чи іншу гіркість, фанатизм, забобони і переслідування, навіть всупереч власним критеріям. Під час детального перегляду ми повинні визнати, що великий вплив, який сформував цивілізацію наших днів, прийшов до нас через слова та приклад “чоловіка Христа Ісуса, що дав Себе самого як викуп за всіх: свідоцтво свого часу” (1 Тим. 2: 6, Хом.). Великі правди, які Він говорив, лунають крізь століття, звіщаючи праведність, мир та любов навіть для наших ворогів. Його “Красні Слова Життя” скрізь справили велике враження і подекуди сприяли зміні характеру.

Ми повинні відчувати щораз більший обов'язок перед великими правдами, які прийшли до нас із Біблії, і щораз менший обов'язок перед сектами та партіями, які влаштували чвари й сутички довкола Слів Життя.

Тоді поступово ми почнемо бачити правду біблійних слів, що є лише один Господь, одна віра, одне хрищення, один Бог і Отець усіх, одна Церква живого Бога, Церква Первородних, імена яких написані на небі. Розкидані серед усіх віросповідань та поза їхніми межами, вони становлять нечисленних святих, що мають обітницю Першого Воскресіння як співспадкоємці з Месією у Його славному Царстві, яке незабаром буде встановлене на землі та силоміць запровадить праведність.

R4866 (1911 p.)

“ЛЮБОВ ПРОГАНЯЄ СТРАХ”

*“Страху немає в любові, але досконала любов проганяє страх геть, бо страх має муку”
(1 Івана 4: 18).*

Думку нашого вірша краще було би виразити так: “Немає ляку [тобто жаху] в любові”. У нас немає ляку перед тим, що ми любимо. Щоправда, у певному значенні чим більше ми любимо, тим більше боїмося. Навряд, чи ми б старалися подібатися тому, кого не любимо таким чином. Але не про цей страх хоче нагадати нам апостол. Дана річ є набагато ширшою. Тому слово “ляк” (жах) здатне більш точно передати думку нашого вірша.

Про деякого Святе Письмо каже, що “немає страху Божого перед очима їхніми” (Рим. 3: 18). Очевидно, вони є невідродженими. Часто люди відносяться бездумно до Бога та майбутнього. Апостол у цьому вірші не каже, що у всіх серцях є страх. Але, якщо в якомусь серці є страх, досконала любов проганяє його геть. Разом зі зростанням знання та любові страх зменшується. Можна сказати, що люди зі світу, які мають шанобливий страх, є в кращому стані розуму; що цей стан кращий, ніж бездумність. Деякі обставини, які оточують нас в житті, вимагають прояву шанобливості, а розум людини побудований так, що шанобливість є складовою її психічного стану, якщо людина не деградована. Тому Святе Письмо говорить, що “Страх Господній — початок премудрості” (Прип. 9: 10). Страх Господній, пошана до Господа принесе благословення. Цей страх Господній зростає, коли Божа дитина починає пізнавати свого Творця, і є поступовим процесом.

Існує певний вид страху, який приходить через недосконале знання. Ми не приписуємо противнику всіх злих думок у людському розумі, однак віримо, що він має безпосереднє відношення до поганих впливів, які оточують наш рід. Люди можуть взагалі не боятися Бога, і ми думаємо, що навіть тоді, коли вони приходять до Господа і вчать шанувати Його та дізнаватися про Нього, їм далі може бракувати належного страху. Тоді наміром противника є посіяти ляк в їхньому розумі.

Таке ми бачимо серед усіх язичницьких народів. Як тільки вони дізнаються дещо про Бога, противник викликає в їхній уяві рабський страх, який витісняє любов і породжує ляк.

Читаємо, що “невіруючим бог цього віку засліпив розум” (2 Кор. 4: 4). На нашу думку, цей поганий вплив відповідає за багато речей, таких істотних для нас. Він пояснює факт, що язичники мають диявольські вчення, які супроводжуються ляком перед Богом; що всі світські люди, які щось знають про Бога — юдеї та християни, — також мають страх — ляк. Проте християни мають набагато більше світла про Божий характер, ніж інші, і, відповідно, повинні мати менше страху, ніж язичники.

ВЛАСТИВИЙ ВИД СТРАХУ

Очевидно, наш вірш не містить натяку, що християнин не повинен мати жодного відчуття страху. Цей факт показаний на прикладі того, що відбулося з першими християнами і нашим Господом у Гефсиманському саду. Апостол, розповідаючи про цю подію, каже, що Господь боявся і був вислуханий у тому, чого боявся. Він з голосінням великим і слізьми звертався до Того, Хто міг спасти Його від смерті (Євр. 5: 7). Якщо вже Учитель боявся, то повинні боятися і Його послідовники. Апостол каже: “Отже, біймося, коли застається обітниця входу до Його відпочинку, щоб не виявилось, що хтось із вас опізнився” (Євр. 4: 1). Як погодити цей страх із тим, що сказано в нашому вірші? Цей вірш, очевидно, не мав суперечити великим лекціям, наведеним в інших місцях. Наш Господь Ісус звернувся до Отця, Який, як Він знав, любить Його. Але Ісус також знав, що Отець — абсолютно досконалий, праведний, справедливий, тому боявся, що якась із вимог позосталась невиконаною.

Так само з нами. Ми знаємо, що “Бог є любов” (1 Ів. 4: 8), але повинні боятися за себе і настільки дбати про те, щоб подібатися Богу, настільки прагнути цього, щоб боятися, чи ми в якійсь мірі не вхибили. Невідання породжує страх, та любов до Бога дозволяє прогнати цей страх і приходити до Бога з великою довірою. Тому “наблизьмось до Бога” (Як. 4: 8) з повною довірою, що Він нас благословить. Ця думка цілковито протилежна тій, яка є в розумі язичника. Він уявляє, що бог є демоном. З іншого боку, християнин, який іде слідами

Учителя, вчиться любити свого Бога і прагне виконувати тільки волю Отця. Жодна річ, яка має характер жертви, не може бути прийнята, якщо її не спонукує любов. “Справжні поклонники

Отцеві кланятимуться у душі й правді. А таких поклонників і шукає собі Отець” (Ів. 4: 23, 24, Хом.).

R4841 (1911 p.)

ПРАЦЯ БЛАГОДАТІ В СЕРЦІ

*“І спонукує нас Христова любов”
(2 Коринтян 5: 14, WTB).*

Слово “спонукувати” містить подвійну думку — зводити до купи, тримати разом. Апостол нагадав про свою діяльність у Господній службі й ствердив, що для декого його поведінка здавалася нерозсудливою. Він пояснив, що так не було; що його розум був ще тверезішим, ніж раніше. Він відчував, що прив’язаний до Христа, що Христова любов спонукувала його любити Христа й усіх, хто Його, щирим серцем.

Чому ця любов повинна спонукувати? Якщо ми вважаємо, що всі мертві, тоді всі потребують служіння Життєдавця. Якщо Христос помер за всіх, і ми почали жити через Нього, то відтепер ми повинні жити не по плоті (не за плоттю). Ми повинні цілковито поступитися плоттю і жити новим життям, яке одержали від Христа. Св. Павло сказав би: “Я не безумний; але Христос так притягнув мене до Себе, що я маю таку ж співчутливу любов до інших, що й Він. Як Він поклав Своє життя за братів, так зроблю і я”.

Любов нашого Господа проявилась особливим чином до Його учнів і передусім до тих, у кого було найбільше запалу та енергії — до Петра, Якова та Івана. Така сама порада є дана Церкві. Нам сказано класти своє життя не в службі для світу, а передусім для тих, хто з дому віри. Знаємо, що користь від Христової жертви повинна стати надбанням всього світу, кожного члена роду Адама.

Однак, якщо припустити, що Господь знав від самого початку, хто Його зрадить, і що Божественна проникливість знатиме всіх, хто піде на Другу Смерть, ми не думаємо, що Господь щось робитиме для них. Іншими словами, Боже благословення є лише для “справді ізраїльтян”. Тільки ті, які прийдуть до згоди з Ним, будуть мати багате благословення та милість від Господа. Вони охоплені викупною працею, та не завдяки чомусь, що є в них, а

завдяки любові Господа, достатньо широкій та достатньо глибокій для всіх, хто її прийме. Та Бог не може любити нечестиві характери. Його благословення є тільки для тих, які вже тепер є Його дітьми або ще будуть під благословеннями та привілеями, які Він згодом дарує. Наш обов’язок — благословити всіх у міру можливостей.

ГОЛОВНА ЦІЛЬ НАШОГО ВИХОВАННЯ — РОЗВИТОК ЛЮБОВІ

Праця благодаті для Церкви в Євангельському віці полягає в зміні нашого зіпсованого характеру й утвердженні його наново на подобу Божественного характеру, Любові. У тому, хто не в змозі досягти цієї зміни, [R4837] не може виконатися Божа воля, і йому не вдасться здобути нагороди, представлені нам в Євангелії. Почати хоча би з того, що ми є дуже убогим матеріалом для створення подоби дорогого Божого Сина. Ми “з природи були дітьми гніву, як і інші” (Еф. 2: 3). Первісна Божа подоба, яку мав батько Адам перед своєю провинною, начисто загубилася за минулі шість тисяч років. Замість Божественної подоби любові, виявляється, що ми “в беззаконні народжені, і в гріху зачала нас мати” настільки, що любов, яка би мала бути природнім, панівним принципом нашого характеру, у багатьох випадках стерлася майже цілковито, а та, яка залишилася, переважно забруднена злом, самолюбством та плотською любов’ю — відхиленнями, які прямо суперечать несамолюбній любові як суті Божественного характеру.

“Життя ж вічне це те, щоб пізнали Тебе, єдиного Бога правдивого” — Бога, Який є Любов’ю (Ів. 17: 3). Пізнати Бога означає щось більше, ніж дізнатись дещо про Його повний любові План та характер. Це означає пізнати Його в значенні особистого знайомства, розумного схвалення Його характеру, а це можливо лише

за наявності Божого Духа, духа святості, духа любові. Однак цей дух святості та любові не можна здобути одразу. Він зростає, і його розвиток є найважливішим завданням (і повинен бути найголовнішою справою) всіх, хто надіється пізнати Бога в повному значенні, що буде нагороджене вічним життям.

Та оскільки наша переміна розуму, тобто волі, не супроводжується фізичною переминою, реституцією, то з цього виникає, що допоки ми є в плоті, ми повинні змагатися з її успадкованими слабостями та тягою до самолюбства й гріха. Цей гострий і тривалий конфлікт не тільки дозволяє вибрати особливий, переможний клас, але й сприяє розвитку бажаного характеру набагато швидше, ніж це буде внаслідок більш сприятливих процесів Тисячолітнього віку. Отже, хоча для вдосконалення світу потрібна буде майже тисяча років, удосконалення характеру святих можна досягти за кілька років особливим вихованням гострою дисципліною та особливим способом навчання, передбаченим для “Малої Черідки”. Та чи то за кілька, чи за багато років, чи з малим, чи з великим тертям з протистоянням, перетворення та полірування характеру обов’язково має відбутися. Подоба нашої волі в любові до волі Бога є кінцевою метою, якщо ми маємо закінчити свій шлях із радістю та добрими надіями на вічну славу.

УРОК ЛЮБОВІ МИ ПОВИННІ ЗАСВОЇТИ ЦІЛКОВИТО

Якщо ми маємо в серці Божу любов, вона буде керувати всіма справами нашого життя і зробить нас Богоподібними в думках, вчинках та словах. У Школі Христа великим уроком, якого Учитель навчає нас день-у-день, є урок любові, який ми повинні засвоїти цілковито, якщо хочемо добігти до “мети за нагородою високого поклику”.

У Школі Христа всі вказівки Божественного Слова та провидіння є з метою розвинути наше серце і вплинути на нашу поведінку по лінії любові. Хоча плоди та благодаті — покора, доброта, терпеливість тощо — є проявами Духа, однак Святий Дух має бути присутнім ще перед тим, як з’являться ці прояви. І навіть якщо дух буде досконалий, його прояви можуть бути недосконалі. Виноградина може бути добра,

та якийсь час її плоди недозрілі. Так само з благодатями Духа. Вони є зовнішніми проявами внутрішнього стану серця, яке може досягти досконалості ще перед тим, як ці благодаті стануть досконаліми. Справді, ці благодаті можуть ніколи не стати досконаліми з цього боку завіси.

У мить посвячення, перед принесенням будь-яких плодів Духа, ми ще не були біля мети досконалої любові. Ми були посвячені і мали правильний дух залежно від знання. Але ми не мали достатнього знання, щоб зрозуміти, що від нас очікується. Для цього ми потребували деякого розвитку, деяких вказівок у Школі Христа. Знання того, скільки нам коштуватиме йти за Христом, приходить поступово. Якщо волю тримати в парі зі знанням, то вдасться досягти мети досконалої любові в серці. Прояви благодатей характеру, які приносить цей стан серця, можуть ніколи не бути досконаліми в теперішньому житті, а стануть такими лише тоді, коли ми матимемо досконалі тіла. Серце, яке досягло цього стану, буде в досконалій гармонії з умовами, які воно отримає з іншого боку завіси.

“ПО ЇХНІХ ПЛОДАХ ВИ ПІЗНАЄТЕ ЇХ”, ОДНАК ДОСКОНАЛІСТЬ У ПЛОТІ НЕМОЖЛИВА

Ми повинні впізнавати один одного по доброму визнанні, яке ми робимо один перед одним, і по доказах цього визнання, які є явні. Як садівник ходить біля куща винограду і шукає на гілках плоди, так Господь знає, чи серце є у властивому стані, щоб приносити плід. Тих, хто відкрито визнав своє повне посвячення Господу, чие життя не суперечить визнанню і хто ходить не за плоттю, а за Духом, ми знаємо і схвалюємо так само, як вони схвалюють нас. “Ото ж бо, по їхніх плодах ви пізнаєте їх” — по їхній зовнішній слухняності, але не по повному розвитку плодів. Отже, ми знаємо один одного не по повному розвитку плодів, а по слухняності та бажанні коритися Господу.

Абсолютна досконалість означатиме досконалість у думці, слові та вчинку, і ми ще не досягли цього стану в теперішньому часі. Найбільше, що ми можемо мати зараз, це досконалу любов у серці, тобто досконалу

любов до Бога, Правди та братів. Досконала любов веде до жертви. “Якщо Ви Мене любите, Мої заповіді зберігайте” (Ів. 14: 15). Той, хто має досконалу любов, буде виконувати свою жертву. Та в будь-який час можна перейти від стану досконалої любові до стану відчуження та опозиції. Особа може потрапити в такий стан серця, в якому запал її любові охолоне. Поступово вона віддаляється від Господа і може почати ототожнюватися з класом “Великої Громади”. Тоді, якщо покарання Часу Утиску не приведуть її до повного виправлення, вона опиниться в Другій Смерті.

Відколи Любов дала Божого Агнця (відколи Він дав викупну ціну і приписав Свою заслугу Церкві), всі кроки для нашого визволення від гріха є в напрямку розвитку в нас характеру любові, характеру Бога, адже тільки він, згідно

з Божественним критерієм, зробить нас прийнятними перед Отцем і принесе благодать вічного життя. Як важливо, щоб ми були “навчені Богом” і розвинули такий характер!

Праця благодаті для світу під час Тисячолітнього віку полягатиме в тому, що познайомити усіх людей з повним благодаті характером Бога і з Його пропозицією спасти всіх, а також перемінити всіх охочих зі стану деградації гріха до досконалості характеру — Любові, щоб людство могло знову стати образом Бога. Ця переміна волі, яка супроводжуватиметься поступовою фізичною переміною, позбавить людей всіх вад гріха та спадкових нахилів до нього. У людині позостанеться подоба до Бога разом зі спогадами про огидність гріха та всіх його злих наслідків.

R4836 (1911 p.)

ЯК НОВЕ СТВОРІННЯ ВИКОНУЄ ЗАКОН?

У листі до Римлян св. Павло у своїй аргументації звертається до далекого минулого і в логічній послідовності представляє християнам тему Примирення за гріх. У першому та другому розділі він показує, яким чином гріх увійшов у світ і чому одні більш заплямовані, ніж інші. Проте більша деградація одних не доводить, що людина походить від мавпи. Просто дехто з людського роду йшов злою дорогою вниз швидше від інших. Тоді апостол продовжує: “Ось ти звешся юдеєм і спираєшся на Закона”. Бог дав цей Закон юдеям, а не поганам, тому тільки юдей міг отримати його благословення або прокляття. Однак юдей думав, що зможе виправдатися Законом. На цьому він і спіткнувся. Апостол хотів, щоб юдей знав, що ділами Закону жодна плоть не може виправдатися в Божих очах. Юдеї шукали вічного життя. Угода Закону запропонувала їм це вічне життя, якщо вони будуть слухняні їй. Однак вони переконалися, що не здатні слухатися Божественного Закону, тому Угода Закону не принесла їм користі, бо вона несла смерть замість життя. Жодна недосконала людина не може виконати Божий Закон.

У п'ятому розділі св. Павло продовжує показувати надання відкуплення. Він каже, що гріх був у світі ще перед Законом. Але там, де

не було Закону, не могло бути жодного його порушення. Доки не був даний Закон, юдей розділяв надію на визволення та благословення з рештою світу. Та як тільки прийшов Закон, який він не міг виконати, юдей був цілковито позбавлений надії виправдатися. Тому юдеї перебували під двома осудами: Адамовим осудом та осудом Закону, “були прокляті Законом й уражені гріхопадінням”. Бачимо, що Угода Закону не могла дати юдеєві Божественного благословення життя, тому що він не міг жити згідно з її вимогами.

ЮДЕЇ ПІД ПОДВІЙНИМ ОСУДОМ

Наводячи аргумент, який показує різницю між становищем юдейського народу та інших народів перед Богом, св. Павло каже: “Гріх не ставиться в провину, коли немає Закону”. Бог уклав особливу Угоду з юдеями, Посередником якої був Мойсей. Через слухняність цій Угоді вони мали мати вічне життя. Апостол хотів дати їм зрозуміти, що вони не здобули вічного життя, бо причиною цього було недотримання Закону. Він хотів, щоб вони зрозуміли, що юдея осудив саме Закон, що юдеї перебувають у немилості, що вони, обіцявши дотримуватись Закону і не зробивши цього, спровадили на себе

додатковий осуд. Батько Адам вже отримав вирок. Він помер, і всі його діти народилися в стані вмирання і є законно мертвими. Ось так юдеї були засуджені подвійно, якщо порівнювати їх з рештою світу, засудженою по спадковості через один переступ. Апостол показав юдеям, що є лише одні двері надії, що хоча все людство потребує Спасителя, юдеї потребують Його більше, ніж будь-який інший народ у світі. Юдей мав велику перевагу і, відповідно, отримав більший осуд.

Юдеї вважали, що в Божих очах погани гірші від них, і казали: “Тільки гляньте на решту світу; люди їдять макрель, свинину, зайчатину і роблять те, чого ми би не робили!” Та, за словами апостола, “гріх не ставиться в провину, коли немає Закону”. Бог не приписав порушення цього Закону жодному з народів. Натомість ви порушили Божий Закон багато разів, бо якщо ви зламали хоча б одну заповідь, то зламали Закон у цілому. Порядок такий, що вічне життя не є за дотримання окремо взятої заповіді, а за дотримання всіх.

Апостол іде далі й каже, що смерть панувала від Адама аж до Мойсея навіть над тими, хто не знав Закону і не грішив на зразок провини Адама. В Адамі всі померли. Світ є під загальним осудом смерті, але не за власні гріхи, а за провину Адама. Бог переставив нас, юдеїв, із цього стану під Угоду Закону, але ми не встояли в другому випробуванні і є під більшим осудом, ніж погани.

Ось так апостол переконав їх, що Спасителя потребували не тільки погани, але й юдеї, не тільки світ за межами Ізраїлю, але й Ізраїль, а оскільки Ізраїль перебував в особливих взаєминах із Богом, потрібно було виконати особливе діло для його відновлення.

Апостол продовжує і показує, що Христос, Який не відав гріха, став прокляттям за юдея; що Бог особливим чином подбав про звільнення юдея від осуду. Апостол детально пояснює особливе значення, в якому Христос став прокляттям за юдея (Гал. 3: 13, 14). Христос мав повиснути на дереві, що було найбільшим покаранням під Законом (5 М. 21: 23). Він став прокляттям у тому значенні, що помер на хресті (1 Петр. 2: 24). Така смерть не була потрібна для

спасіння решти людства, але була потрібна для спасіння юдея.

“ХТО МЕНЕ ВИЗВОЛИТЬ?”

Займаючи погляд юдея під Законом, св. Павло у 7-у розділі змальовує стан Ізраїлю, кажучи, що юдей постановив виконувати Закон, але потрапив у рабство до цього Закону, бо через слабкість свого тіла не міг здобути життя. Тоді св. Павло вигукує: “Нещасна я людина! Хто мене визволить від тіла цієї смерті?” Він був під Законом, який каже: Служи Богу не тільки розумом, але досконало. А цього він не міг зробити через слабкість плоті. Хто ж тоді визволить його від цього мертвого тіла, яке принесло стільки клопотів? Його розум був у згоді з праведністю, але сам він був недосконалий. Тоді він розповідає, як позбувся осуду мертвого тіла, і що визволення прийшло через Ісуса Христа.

А як ми отримали це полегшення? Усі, які посвятилися і вірою увійшли в Христа, вважаються мертвими для плоті і живими як Нові Створіння. Тому св. Павло хвалився не плоттю, ні Законом, а Христом, Який визволив його від цього осуду плоті, як це буде надбанням юдея чи будь-кого з потомства Адама.

У 18-у вірші апостол каже: “Знаю бо, що не живе в мені, цебто в тілі моїм, добре”, досконале. Тіло недосконале від маківки аж до стіп. Хоча ізраїльтяни намагалися дотримуватися Закону, причиною, чому вони цього не зробили, була слабка плоть. Отож ми повинні визнати, що плоть недосконала, навіть якщо Нове Створіння намагається тримати тіло в покорі. Ми повинні розуміти, що з погляду Божественної Справедливості ми ходимо за праведністю, тобто вже не ходимо за гріхом. Зміст слів “ходити за” не в тому, начебто ми не поступаємось досконалій праведності, начебто ми живемо згідно з нею, а в тому, що ми прямуємо до неї. На перешкоді Новому Створінню стоїть плоть. Те, що було правдою про апостола, повинно бути правдою про весь Господній народ. Якщо ми коли-небудь думали, що живемо за Божим критерієм праведності, то ми мали неправильну уяву. Бачимо, який особливий зміст Господь вклав у Десять Заповідей: “Будеш любити Господа, твого Бога, [не частиною розуму, а] усім своїм

розумом, усією своєю силою, а свого ближнього, як самого себе". Це і є справжній дух Закону та його вимоги; і це під силу тільки досконалості. З причини власних недомогань людина не може виконати Закон, тому Бог подбав про відкуплення та прощення гріхів через Свого Сина. Увесь світ матиме нагоду реституції і можливість поступово відновитися розумом. Натомість для Церкви є інша пропозиція. Коли ми дізнаємось про "високий поклик", ми віддаємо наше тіло на живу жертву. Тоді наш Первосвященик жертвує нас, і Бог приймає це як частину жертви нашого Господа. Остаточно ми здобудемо духовне тіло, а не людське, яке мав Адам і яке обіцяне світу.

ВИЗВОЛЕННЯ ЧЕРЕЗ ХРИСТА

У 8-у розділі апостол показує, що юдеям, які увійшли в Христа, запропоновано шлях уникнути осуду Угоди Закону. Він каже про клас Церкви: "А ви не в тілі, але в дусі, бо Дух Божий живе в вас". Церква, як сказано, є Новими Створіннями в Ісусі Христі, для яких "стародавнє минуло, ото [все] сталося нове" (2 Кор. 5: 17). "Виконалось виправдання Закону на нас, що ходимо не за тілом, а за духом"

Апостол дає зрозуміти, що якщо ми в Христі, то ми виконуємо Божий Закон так, як це не можуть зробити інші. Але Нове Створіння повинно пам'ятати, що воно ще не отримало свого нового тіла, яке буде досконалим, а отримає його в Першому Воскресінні. Тим часом воно має тіло з плоті, через яке повинно діяти. У смерті "сіється тіло звичайне, встає тіло духовне" (1 Кор. 15: 44). Старе тіло не є достатньо сильним, щоб виконати Божий Закон; і навіть за підтримки Нового Створіння воно далі слабке. Чому? Бо ми народжені в гріху і зачаті в беззаконні. Гріх панував понад шість тисяч років. Усі слабкості і т. п. ще більше посилюються внаслідок довгих століть гріха.

У виразі "у чому був він [тобто Угода Закону] безсилий тілом" (вірші 3, 4) апостол не має на думці, що Закон був слабкий, адже він був досконалий. Закон був дієздатний, натомість Угода Закону була слабкою. Вада знаходилася в Угоді Закону, яка була слабкою в тому, що мала невідповідного посередника, який не міг дати викупу Богу за людство. Та

сама Угода Закону під кращим Посередником, Ісусом Христом, буде сильною в тому, у чому попередньо була слабкою.

Будь-хто з юдеїв, хто виконав би Угоду Закону, мав би вічне життя, бо такою була Божественна обітниця: "Людина, яка його виконує, буде ним жити" (3 М. 18: 5; Рим. 10: 5). Той, хто буде охочий та здібний виконувати Божественний Закон, повинен мати вічне життя. Усі, які не будуть цього робити, не повинні мати вічного життя.

Апостол каже, що коли би праведність могла прийти через Закон, то прийшла би через Закон, а не через хрест. Батько Адам був засуджений. Весь його рід був засуджений у ньому через його непослух. Люди не були здатні виконувати Закон, тому Бог постановив, що як через одну людину гріх увійшов у світ, а в результаті гріха — смерть, так через одну людину також приходить примирення, свобода від гріха (1 Кор. 15: 21, 22).

ПРАВЕДНІСТЬ ЗАКОНУ ВИКОНАЛАСЯ В НАС

Яка утіха та відрада є в цьому запевненні! Це справді чудові слова життя! Вони надихають нас надією. Якщо Бог прийме досконалі наміри серця замість абсолютної досконалості плоті, тоді ми справді маємо надію досягти критерію, який Він позначив для нас — критерію досконалості. Ми здатні ходити за Духом, згідно з Духом. Що стосується нашого смертного тіла, ми не можемо ходити за вимогами Духа, натомість наш розум може ходити згідно з Духом; наші наміри можуть бути досконалими. Наш Небесний Отець шукає в нас досконалих намірів і якомога більшого контролю над нашою плоттю.

Вираз, що наш Господь засудив гріх у плоті, означає, що Він засудив гріх і зробив можливим повалення гріха. Гріх у плоті вже був засуджений, щоб світ через нашого Господа міг спастися. Він продемонстрував, що досконала людина не потребує гріха, і тим самим звеличив Божественний Закон. Може виникнути запитання, чи Він зробив щось більше, ніж просто звеличив Закон? Так. Він влаштував так, що Царство Праведності повалить гріх і принесе вічну праведність.

Нове Створіння має дух Закону, даного юдею, а не Угоду Закону. Ми прийняті Господом без Угоди Закону. Божий Закон не слід ігнорувати. Справедливість має тільки один Закон, і він був даний юдею як основа його Угоди. Св. Павло йде далі, намагаючись показати, що ізраїльтяни своїми зусиллями виконувати Закон не здобули вічного життя, ані жодна інша людина не могла здобути життя таким чином. Проте Бог приготував порядок через Христа, завдяки якому прокляття Закону з причини людської слабкості буде забране через задоволення вимог Справедливості (Рим. 8: 14). Церква також є під новою заповіддю жертвовної любові.

“Позбирайте для Мене побожних Моїх, що над жертвою склали заповіта зо Мною”

(Пс. 50: 5). Ті, які прийняли цей новий порядок, відмовляються від усіх земних інтересів заради того, щоб стати Новими Створіннями. У них виконується дух Закону, тому що вони ходять не за плоттю, а за Духом Закону, намагаючись здобути, через Христа, блаженну частку, до якої запрошені — співпадкоємство в Царстві. Їхня праця з Христом у теперішньому часі — брати участь у жертві, кров якої в кінці цього віку буде використана для запечатання Нової Угоди з Ізраїлем. Коли ця Нова Угода буде відкрита для Ізраїлю та всього світу, вона буде означати для них нагоду мати вічне життя через кращого Посередника, помазаного Голову та Тіло.

R4868 (1911 p.)

“РУЇНОЮ ПОКЛАДУ,.. ПОКИ НЕ ПРИЙДЕ ТОЙ”

Єзекіїля 21: 30-32

“Відступися від злого і добре чини, миру шукай і женися за ним” (Псалом 34: 15).

Даючи Закон, Бог виразно розповів народу Ізраїлю про умови та вимоги, на яких вони прийняті як Його народ. Якщо вони будуть слухняні Божественним вимогам, то все буде їм на добре. Вони будуть багаті, заможні, будуть благословенним народом Господа. Та якщо, навпаки, вони знехтують Божественними уставами й поринуть в ідолопоклонство, Господь виступить проти них і віддасть їх у руки ворогів для покарання, аж минеться “сім часів” (3 М. 26: 18, 21, 24, 28, KJV).

Бог, звичайно, знав кінець від початку. Тим не менше, Божественна терпеливість проявлялася в різних обставинах цього народу аж до повалення влади Седекії — останнього царя з лінії Давида, що сидів на престолі. Ми бачили, як зло прийшло на зміну добру в житті царів і в звичаях народу, і як Божественне провидіння карало людей, раз за разом навертаючи їх від ідолопоклонства. Тепер прийшов час на повне повалення державного устрою, на період “сім часів”, тобто на сім років, як провістив Мойсей. Утім ці роки мали бути символічними, тому що люди часто потрапляли в полон більш ніж на сім років. Якщо ж прийняти факт, що ці сім років, “часів”, були

символічними роками, то на який період часу вони мали вказувати?

Загальновідомо, що в біблійній символіці кожний день представляє рік, і юдейський рік мав дванадцять місяців по тридцять днів кожний. Таким чином кожний рік символічно представляв триста шістьдесят років, а сім років покарання — $7 \times 360 = 2520$ років.

Отже, коли ми читаємо, що царство буде “покладене руїною, руїною”, аж прийде Месія, ми повинні розуміти, що період стану руїни в цілому мав тривати 2520 років, відколи корону забрано в Седекії в 606 році до н. е. (за 70 років до наказу Кіра, який дозволив людям повернутися — у 536 році до н. е.).

ПОГЛЯД НА ФАКТИ

Дослідникам Біблії завжди цікаво і корисно глянути на виконання Божественних провіщень. Це утверджує віру і робить усі Божі обітниці більш реальними; це дає нам запевнення у Божественному догляді над [R4867] справами Ізраїлю й, відповідно, дає підставу довіряти догляду над справами Духовного Ізраїлю — Церкви.

Дивлячись на сторінки історії, ми бачимо виконання слів, що народ Ізраїлю буде покладений руїною, руїною. Після його відновлення Кіром у 536 році н. е., він далі частково існував як держава

протягом 600 років. Однак увесь цей час він не мав царя з лінії Давида, лінії Божественної обітниці, і ним правили різні прилеглі народи, як написано: “І топтатимуть Єрусалим погани, доки сповняться часи [роки] поган” (Кул.). Дехто звертає увагу на макавейських царів. Відповідаємо, що вони не були Божественно назначеними, ані не походили з царського роду. Якщо комусь спаде на думку царювання Ірода за часів Ісуса, на початку Anno Domini (н. е.), то ми відповімо, що Іроди не були з лінії Давида — вони були ідумлянами, з гілки Ісава, і управляли синами Ізраїлю як представники великої Римської Імперії.

ЧАСИ ПОГАН

Коли Бог усунув образне царство Ізраїлю і Свій образний трон у світі, представлений родом Давида, Він дав земне панування поганам; і цей дозвіл на владу, як представлено в пророцтві Даниїла, мав бути “сім часів” — 2520 років. Іншими словами, під час цього періоду Ізраїль мав отримати “сім часів” горя та поневолення, а погани мали мати “сім часів” достатку, і обидві ці речі мали закінчитися в тому самому часі — через 2520 років (від 606 року до н. е.), у 1914 році н. е., у кінці Часів Поган. Якщо хтось схильний ставити під сумнів точність цих цифр, ми не збираємось сперечатися, а лише кажемо, що будь-яка відмінність у підрахунках неминуче буде незначною — може рік, а може двадцять років, — але при такому довгому періоді часу така розбіжність буде дрібницею.

У даному випадку нас більше цікавлять факти і те, що має відбутися, коли цей довгий період завершиться.

(1) У випадку Ізраїлю факти наступні: державна залежність упродовж майже семисот років; державне знищення протягом більш ніж 1800 років; а що стосується поган, то це сприятливі обставини протягом 2520 років для (а) Вавилону, першої універсальної імперії; (б) Медо-Персії, другої універсальної імперії; (в) Греції, третьої універсальної імперії; (г) Риму, четвертої універсальної імперії. З біблійного погляду ця четверта універсальна імперія далі представлена в папстві та різних так званих християнських урядах світу. Вони існували та процвітали протягом довгого періоду влади над Ізраїлем та стану повалення Божого образного царства.

Наступним по порядку, після закінчення “семи часів” (2520 років, у 1915 р. н. е.), буде встановлення Царства Месії і його визнання синами Ізраїлю, а також благословення всіх поколінь землі.

Ця дата, жовтень 1914 року, і встановлення Царства Христа, пам’ятаймо, немає нічого спільного зі спаленням світу, як дехто думає. Навпаки, вона стосується благословення світу і позначає початок того, що св. Петро називає “часом відновлення всього, про що провіщав Бог від віку устами всіх святих пророків Своїх” (Дії 3: 19-23).

R4867 (1911 p.)

МУДРІСТЬ ЗГОРИ

Даниїла 1: 8-20

“Добре не їсти м’яса, ані тити вина, ані робити такого, від чого брат твій гіришеться, або спокушується, або слабне” (Римлян 14: 21).

Ми помітили, якими жорстокими були царі в давнину. Але добре було би помітити також, що інколи вони проявляли великодушність та розважливість. Це ілюструє нинішній урок. Серед тих, кого Навуходоносор забрав першими у полон з Єрусалима, приблизно за двадцять років до його знищення, було четверо молодих хлопців — Даниїл, Ананія, Мисаїл та Азарія, які, очевидно, були шляхетного роду і мали

релігійне виховання. Над цими полоненими не знущалися, і вони не стали рабами у звичному значенні слова. Зауваживши їхні інтелектуальні здібності, їх направили на навчання, щоб вони разом з іншими могли приєднатися до мудреців, радників царя. Усе це настільки відрізняється від кумівства, хабарництва та протекції наших днів, що здається майже немислимим.

Водночас цей випадок був керівництвом Божественного провидіння, адже постраждали не тільки бунтівники проти Бога в Ізраїлі, які потрапили в полон і пішли на вигнання, але й

дехто найбільш відданий у своєму серці принципам Божественного Закону. З цього можна навчитися уроку, що Бог здатний зробити так, щоб навіть життєві лиха принесли благословення тим, хто справді відданий Йому, як були Даниїл та його товариші, які отримали благословення та досягли успіху у ворожій землі, піднявшись до становища, набагато вищого, ніж вони могли б коли-небудь зайняти у своїй землі.

ПЕРЕВАГИ СТРИМАНОСТІ

Молоді євреї замешкали при дворі царя, і їм постачали вишукані страви та міцні напої. Цар вважав, що коли всіх учнів з різних земель з лишком забезпечити усім, то вони, добре кормлячись, будуть у відмінному фізичному та розумовому стані. Цей урок показує, як помилково думати, буцімто забезпечене життя якось сприяє інтелектуальному розвитку, не кажучи вже про духовність.

Під Божим провидінням поведінка Даниїла від самого початку принесла йому особливу милість з боку начальника євнухів, обов'язком якого було забезпечувати учнів усім необхідним. Pokірний і тихий дух містить у собі щось, що справляє враження, і такий дух, зазвичай, є наслідком правильного, релігійного виховання. Даниїл та його товариші звернулися до євнуха з проханням, щоб замість вишуканої їжі та міцних напоїв їм давали просту, овочеву дієту.

Євнух відповів, що охоче прислухається до їхньої просьби, але боїться, що коли прийде час іспиту, четверо євреїв, які їли більш просту їжу, будуть виглядати гірше, і його зроблять винним, від чого він, можливо, втратить своє становище, а то й життя. Однак Даниїл запропонував спробувати це протягом десяти днів і погодитись з можливими наслідками. Коли час закінчився, порівняння показало, що четверо юнаків, які дотримувалися поміркованості, виглядали краще і були здоровіші тілом, ніж ті, які їли з царського столу. Тому їхнє прохання задовольнили.

Читаємо про них: “А ці четверо юнаків, дав їм Бог пізнання та розуміння в кожній книжці та мудрості, а Даниїл розумівся на всякому видінні та снах”. Коли закінчився час їхнього приготування, цар розмовляв з учнями і “зо всіх них жоден не був знайдений таким, як Даниїл, Ананія, Мисаїл та Азарія... А всяку справу мудрості та розуму, що шукав від них цар, то він знайшов їх удесятеро

мудрішими від усіх чарівників та заклиначів, що були в усьому його царстві”.

У чому ж була таємниця цієї мудрості та розуміння? Чи ж не в благословенні від Бога і в тому, що юнаки прагнули присвятити своє життя виконанню Божественної волі — чиненню праведності? Бачимо, що наші серця та розуми здатні бути вільними від самолюбних мотивів, від забобонів, від боязні настільки, щоб виконувати Божу волю за будь-яку ціну. Такі розуми завжди і скрізь є рідкістю, і завжди сприяють мудрості. З іншого боку чуттєвість, самолюбство, своєкорисливість завжди затьмарюють здоровий глузд. Сьогодні на кожному кроці потрібні посвячені люди на зразок Даниїла та його товаришів — самовіддані, готові поділитися усім у службі своїм ближнім, де б вони не опинилися [R4873] в житті. З тих днів світ змудрів (?). Сьогодні Даниїл не отримав би такого впливового становища, а коли би випадково отримав, то було би дивом, коли б його не звільнили...

Хоча Вавилон залишився в минулому, хоча деякі з нас можуть бути Даниїлами або ж займати його високе становище чи мати такі ж чудові нагоди, проте насправді потрібен саме дух Даниїла, а таку можливість має кожний чоловік і кожна жінка молодого чи похилого віку. “Наважтеся бути Даниїлом!” На жаль, як мало тих, хто оцінює привілей, хто наслідує дух Даниїла.

Християни весь цей вік знаходилися в становищі, схожому на становище Даниїла. Великий Цар Слави тримав їх у школі Христа. Він прагнув вибрати небагатьох, щоб вони були спадкоємцями в Месіанському Царстві, коли воно буде встановлене. Іспит мав настати в кінці цього віку. Гідними будуть ті, які матимуть дух Даниїла — дух відданості Богу та принципам праведності: готовність віддавати своє життя в службі Правді, бути послідовниками Ісуса. Про них Господь каже: “Вони будуть Моїми, — говорить Господь сил, — в той день, що Я готую, стануть моїм скарбом” (Мал. 3: 17, Хом.).

“ВІД ЧОГО БРАТ Твій СПОТИКАЄТЬСЯ” (Гиж.)

Наш вірш наводить на думку, що окрім власного переконання, яка їжа та яке пиття були би для нас найкращими, щоб якомога краще служити Господу, ми повинні також пам'ятати

про наш вплив на ближніх. Чим шляхетнішим буде наш характер, тим більшим буде наш вплив на тих, хто слабкий з природи. Цей вплив завжди треба використовувати для добра інших, для представлення найвищих критеріїв у думці,

слові та вчинку. Усе, що посприяє нам у цьому напрямку, треба взяти до уваги і вважати наказом від Бога, Який сказав: “Поки маємо час, усім робімо добро, а найбільш одновірним”.

R4873 (1911 p.)

УЧАСТЬ ЦЕРКВИ В ЖЕРТВІ ЗА ГРІХ

Заслуга Христа полягала у виконанні Ним Закону і в Його слухняності Отцю, щоб віддавати Своє життя. Життя, яке Він віддавав, було ціною. Воно було передане в руки Справедливості, коли Він помер: “Отче, у руки Твої віддаю Свого духа”. Усе перейшло в руки Отця й усе залишається в руках Отця — ціна викупу. Коли Бог підняв нашого Господа з мертвих, Він підняв Його не як людську істоту, а як духовну істоту найвищого рангу.

Те, що Святе Письмо говорить про Церкву, є правдою про Голову Церкви, бо ми — Його послідовники. Про Церкву написано: “Сіється в неславу, у славі встає, сіється в немочі, у силі встає, сіється тіло звичайне, встає тіло духовне” (1 Кор. 15: 42-45). Наш Господь був піднятий як оживляючий, життєдайний дух (1 Кор. 15: 45; 1 Петр. 3: 18). Людина втратила своє життя; також Людина дала Себе ціною взамін (1 Кор. 15: 21, 22). Жертва людської природи нашого Господа залишилася жертвою на користь світу. Чи Він вже дав її за світ? Ні. Що ж тоді Він зробив з нею? Він тільки передав її Отцю. На чиєму рахунку вона тепер? На рахунку нашого Господа. Де? У руках Божественної Справедливості. Для чого? Щоб її застосувати. Як застосувати?

Перш за все, застосувати в значенні приписання. У цьому Євангельському віці вона застосована за всіх, хто приходить до Отця через Нього. Він приписує її, коли вони навертаються до Отця з вірою і досягають стану, в якому можуть сказати: “Я представляю своє тіло на живу жертву”, “Ось, Господи, я даю себе”. Тоді великий Заступник, майбутній Посередник світу, приписує їм достатню кількість Своєї заслуги, щоб їхня жертва стала задовільною. Самі вони не мають нічого, що могли би представити і що Бог міг би прийняти, бо “нема праведного ані одного” (Рим. 3: 10).

Великий Заступник застосовує, приписує достатньо Своєї заслуги, яка вже знаходиться

в руках Справедливості, щоб зробити їх досконалими в очах Справедливості. Тоді Божественна Справедливість може прийняти жертву, і про прийняття жертви свідчить надання Святого [R4855] Духа, зачаття Духом; а той, хто зачатий Духом, у воскресінні народиться з Духа, якщо перед тим якась річ не паралізує, не зіпсує цей стан. Коли особа, зачата Духом, втратить цей дух, стане мертвою для духовних речей, вона справді буде “двічі померла”, як каже апостол (Юди 12).

ЧИ ЦЕРКВА БЕРЕ УЧАСТЬ У ЖЕРТВІ ЗА ГРІХ?

Коли ж мова йде про тих, хто прийнятий Христом, то що вони мають спільного з Жертвою за гріх? Відповідаємо, що ми б не знали, коли би Бог не показав нам цього. Але спочатку Бог представив картину цього в Старому Завіті. Він дав юдеям образний День Примирення, який зображував те, що відбуватиметься в Євангельському віці та в часі царювання Месії. Що саме? Працю примирення Бога з людьми. Як це показував образ? День Примирення мав різні складові. Він починався принесенням тельця на жертву. Цей телець представляв жертвоприношення Господа Ісуса Христа за Церкву. Кров'ю тельця було покроплене місце Вблагання за дім віри. Цей дім віри був представлений у двох козлах.

Ці козли представляли вас, мене і весь Божий народ, який віддав свої тіла на живу жертву, святу й прийнятну (Рим. 12: 1, 2; Євр. 13: 11-13). Тільки один із цих козлів наслідував тельця і з ним відбулося те саме, що й з тельцем. Цей козел представляв клас віруючих, які щоденно йдуть слідом за Ісусом, є учасниками з Ним у Його стражданнях теперішнього часу і матимуть частку з Ним у майбутній славі.

Інший козел представляє клас, який не жертвує собою добровільно. Хоча він не повертається

до гріха, проте не здатний на охочу жертву. Тому цей клас доводиться трактувати як “козла відпущення” і сприймати відповідним чином; він виведений до стану пустині, щоб там зазнати горя. Апостол, мабуть, згадує цей клас, коли каже, що дехто потребує такого трактування, щоб їхній “дух спасся Господнього дня” (1 Кор. 5: 5). Вони належать не до класу Нареченої, а до класу слуг.

У 45 Псалмі змальований Небесний Наречений, і ми бачимо, що Він провадить Свою Наречену до Небесного Отця, великого Царя. Далі змальована Наречена і сказано, що вся слава її “всередині” (Гиж.). Вона приведена до Небесного Царя в шаті, погаптованій золотом. Тоді нам представлена ще третя картина: “За нею дівчата, подруги її, до Тебе проваджені”. Вони також будуть приведені до Царя. Вони представляють інший клас, клас “козла відпущення”, який не йде добровільно на смерть, на жертву, тому не може бути зарахований до членів Нареченої.

Оскільки Жертва за гріх показана у Святому Письмі, то ми віримо в неї; оскільки Святе Письмо розповідає нам про те, що ми повинні мати частку в ній, то ми віримо в це. Де апостол згадує про це? Відповідаємо, що він звертається до нас як до класу “Господнього козла”: “Тож виходьмо до Нього поза табір, і наругу Його понесімо”. Він також говорить, що тіла тварин, кров яких уносили в Святе Святих, щоб вчинити поєднання за гріх, палили за табором (Євр. 13: 11-13). Що це за тварини? Цими двома тваринами були телець та Господній козел. Апостол твердить, що ми представлені в цьому козлі. Тому, якщо ми маємо йти Його слідами, ми повинні брати участь у Його жертві: “Виходьмо до Нього поза табір і наругу Його понесімо”, бо “коли терпимо [з Ним], то будемо разом також царювати”, будемо разом прославлені (2 Тим. 2: 11, 12).

ЧИ ЦЕРКВА ЩОСЬ ДОДАЄ ДО ЖЕРТВИ ЗА ГРІХ?

Може виникнути запитання: “Чи Церква додає щось до Жертви за гріх, якщо Господь дав потрібний відсоток Своєї заслуги кожному, щоб зробити можливою його (її) жертву?” Відповідаємо, що все залежить від того, що стоїть за виразом “дати до Жертви за гріх”. ДО ЖЕРТВИ ЗА ГРІХ НЕ ПОТРІБНО НІЧОГО ДОДАВАТИ. Грішником була людина, Адам. Наш

Господь залишив Свою славу і став людиною, щоб відкупити людину. Коли життя досконалої людини було дане за іншу досконалу людину, яка згрішила, цього життя було достатньо, і Святе Письмо називає його Ціною Викупу.

Слово “*Вукун*” (1 Тим. 2: 6) у грецькій мові (*anti-lutron*) означає ціна, еквівалент, задовільна ціна. Відповідно, до Викупу, який дав наш Господь, нічого не потрібно додавати і нічого не можна додати, бо ми не можемо додати до того, що повне. Якщо ціна виробу — 1 дол., а ви додасте до неї 25 дол., то ви насправді нічого не додасте до ціни, яка становить 1 дол., тому долари, додані до неї, не впливають на ціну, ані не потрібні в жодному значенні слова.

Проте в іншому значенні Церква має частку зі своїм Господом, а саме: наш Господь не тільки був ціною викупу за світ, але й повинен був померти, щоб бути високо звеличеним і отримати нагороду божественної природи. Отже, смерть Христа дозволила досягти двох речей: по-перше, вона була ціною викупу за людство; по-друге, вона була умовою, на якій Він мав здобути Свою славу нагороду — божественну природу. Коли б Він не був слухняний аж до смерті, то не був би високо звеличений.

Апостол каже, що Він “на вигляд став, як людина; упокорив себе, був слухняним навіть до смерті, і смерті хресної. А тому [з приводу цього] Бог підніс Його і дав Йому ймення найвище від усілякого ймення” (Фил. 2: 8, 9, Гиж.). Відповідно, Він міг бути звеличений до цього високого становища тільки шляхом слухняності до смерті — слухняності Своєї угоді. Коли б Він не зумів виконати Своєї угоди жертви, Він не здобув би Своєї славної нагороди, а також не став би задовільною ціною за [R4855] людство. Але Він не зазнав невдачі і здобув цю нагороду “високого поклику” до божественної природи.

При цьому в Божому Плані міститься задум, який охоплює одночасно Церкву та Ісуса, Голову Тіла, Голову Церкви. Апостол каже, що Бог передбачив і нас через Ісуса (Рим. 8: 28-30; Еф. 1: 4, 9-12). Він не обов’язково передбачив особисто вас і мене, Він передбачив Церкву, клас. Він від самого початку постановив зібрати такий клас як Церква. Якщо частиною Божественного Плану було покликати Церкву, Тіло Христа, щоб

вона йшла Його слідами, була мертвою з Ним, представляла свої тіла на живу жертву, то від початку частиною Божественного Плану було і те, що Ісус повинен зробити те саме. Різниця між Ісусом і Церквою в тому, що Він був досконалий, святий, невинний, бездоганний, відокремлений від грішників. Відповідно, Його смерть могла мати характер ціни викупу, що й було потрібне. Ми ж у собі не маємо такої досконалості. Щоб отримати дозвіл на жертву, нам, перш за все, повинна бути приписана Його заслуга, щоб ми могли стати прийнятною жертвою на Господньому вівтарі.

ЧОМУ ЦЕРКВА ПОВИННА ЖЕРТВУВАТИ СЕБЕ?

Тоді виникає запитання: Яка ціль цих жертв на вівтарі? Чому Церква є на вівтарі зі своїм Господом, як про це каже апостол Павло (Рим. 12: 1): “Тож благаю вас, браття, через Боже милосердя, повіддавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу”? Чому Бог запрошує нас бути живою жертвою разом з Христом, якщо Христа достатньо як ціни викупу за гріхи всього світу? Відповідаємо, що Отець запрошує нас прийти й бути учасниками страждань Христа, щоб ми могли також бути учасниками Його слави, бо тільки “коли терпимо [з Ним], то будемо разом також царювати” — “коли разом із Ним ми померли, то й житимемо разом із Ним”.

Як наш Господь був покликаний стати жертвою, так покликана і Церква. Якщо Він мав стати гідним, якщо Він мав отримати найвище схвалення від Отця, то повинен був залишити славу, яку мав у Отця, і зробити все, що Отець міг вимагати від Нього. Тільки так Він міг здобути запропоновану нагороду. Під час Євангельського віку Церква запрошена увійти під цю Угоду з Ним. Ми, з природи грішники, “діти гніву, як і інші”, є виправдані через Його заслугу, що дозволяє нам мати частку у Його стражданнях, у Його жертві.

Яка користь із всього цього? Навіщо все це? Це єдиний шлях, щоб бути з Ним на духовному рівні. Якщо ми збережемо людську природу, то ніколи не зможемо потрапити на небо. Ніхто ніколи не піде на небо, окрім класу, який жертвує себе. Той, хто не зачатий згори, ніколи не здобуде частки в небесному благословенні, а здобуде земне благословення, якщо взагалі здобуде яке-небудь. Такі люди збережуть свою земну природу й у відповідному часі стануть досконалими. Але ті, хто тепер запрошений стати Нареченою Христа, запрошені приєднатися до Нього в жертві. Наш Господь пожертвував земну природу та її права. Усі, хто хоче належати до цього класу Нареченої, повинні пожертвувати плоть, земну природу, її права тощо, щоб мати можливість бути учасниками небесної, божественної природи з Ним.

R4854 (1911 p.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.